

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Larsen, Karl.; af Karl Larsen.

Titel | Title:

Kresjan Vesterbro

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Ernst Bojesen, 1897

Fysiske størrelse | Physical extent:

82 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

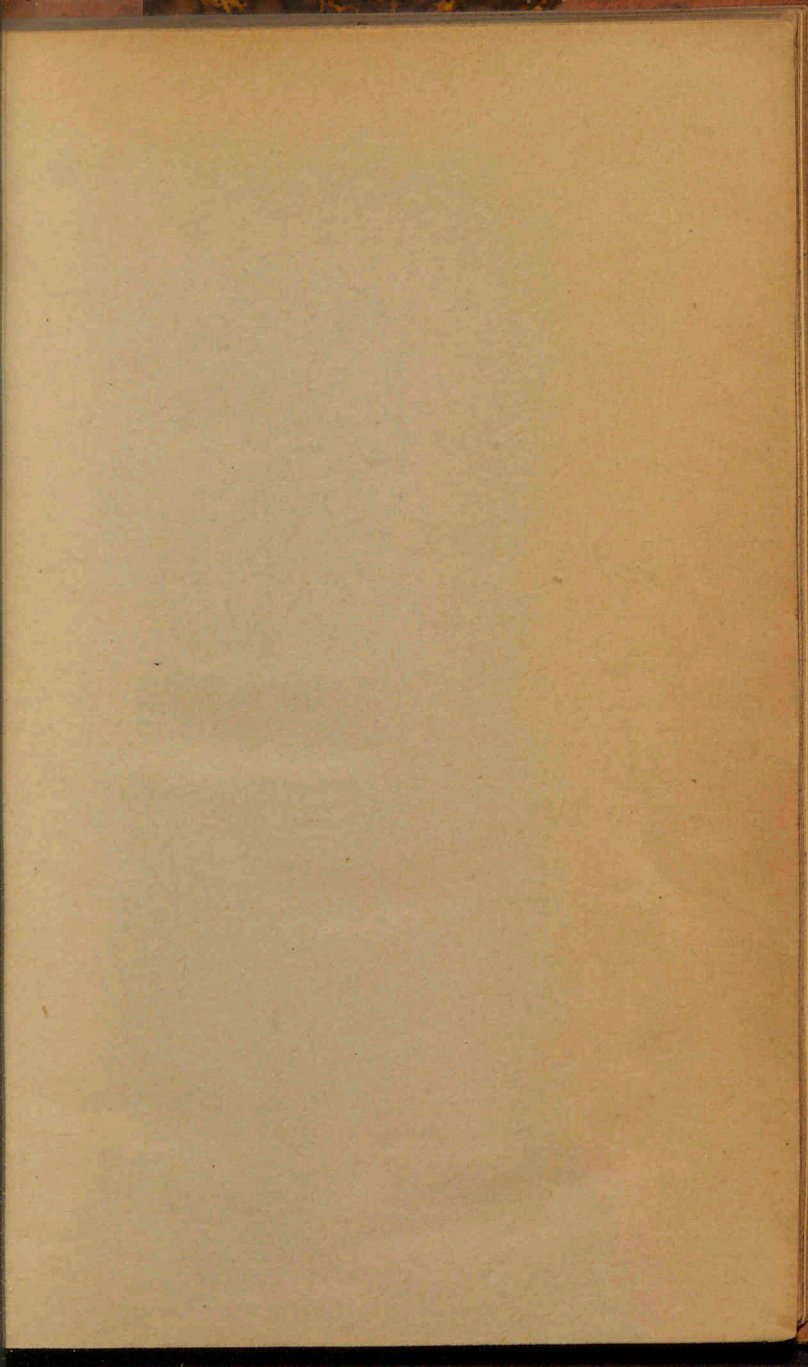
57. - 201.

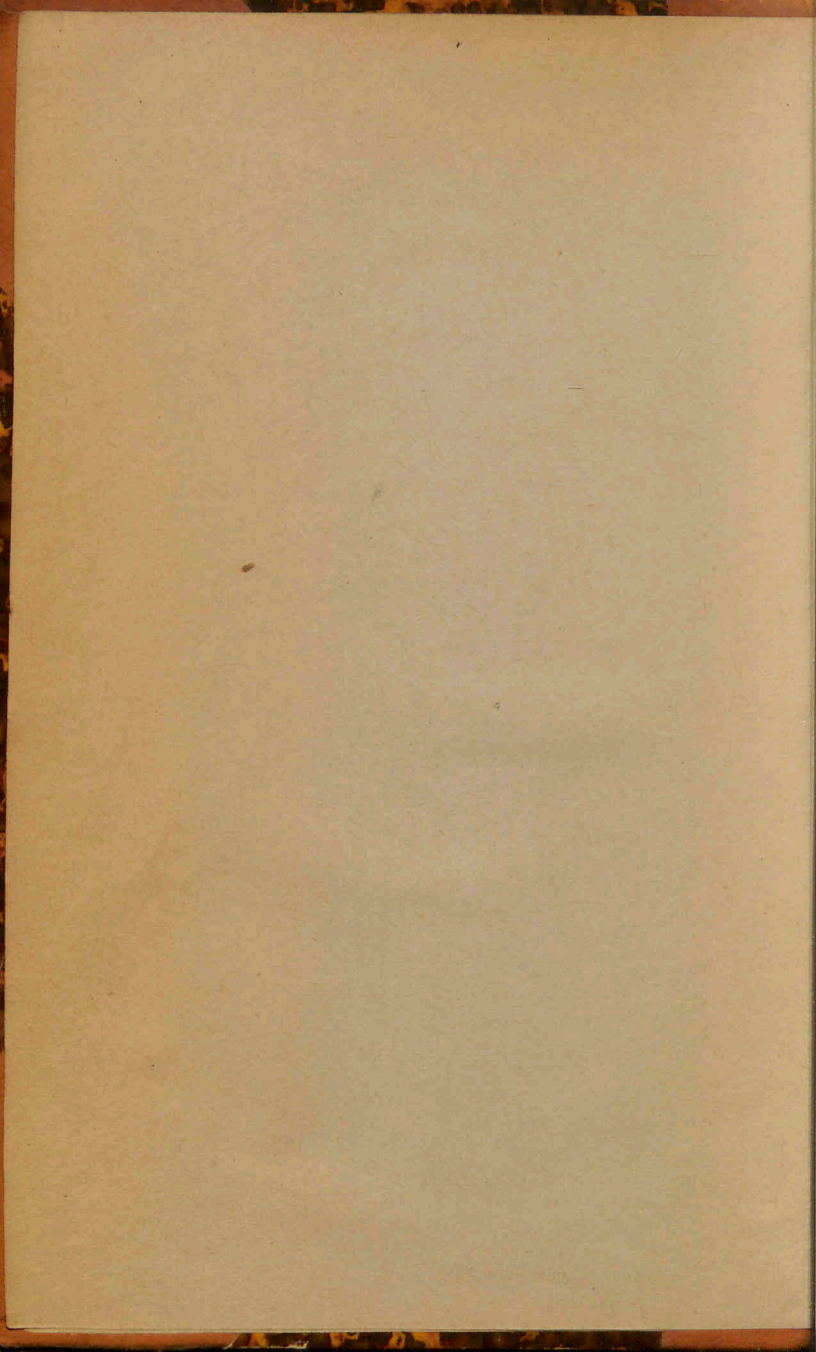
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

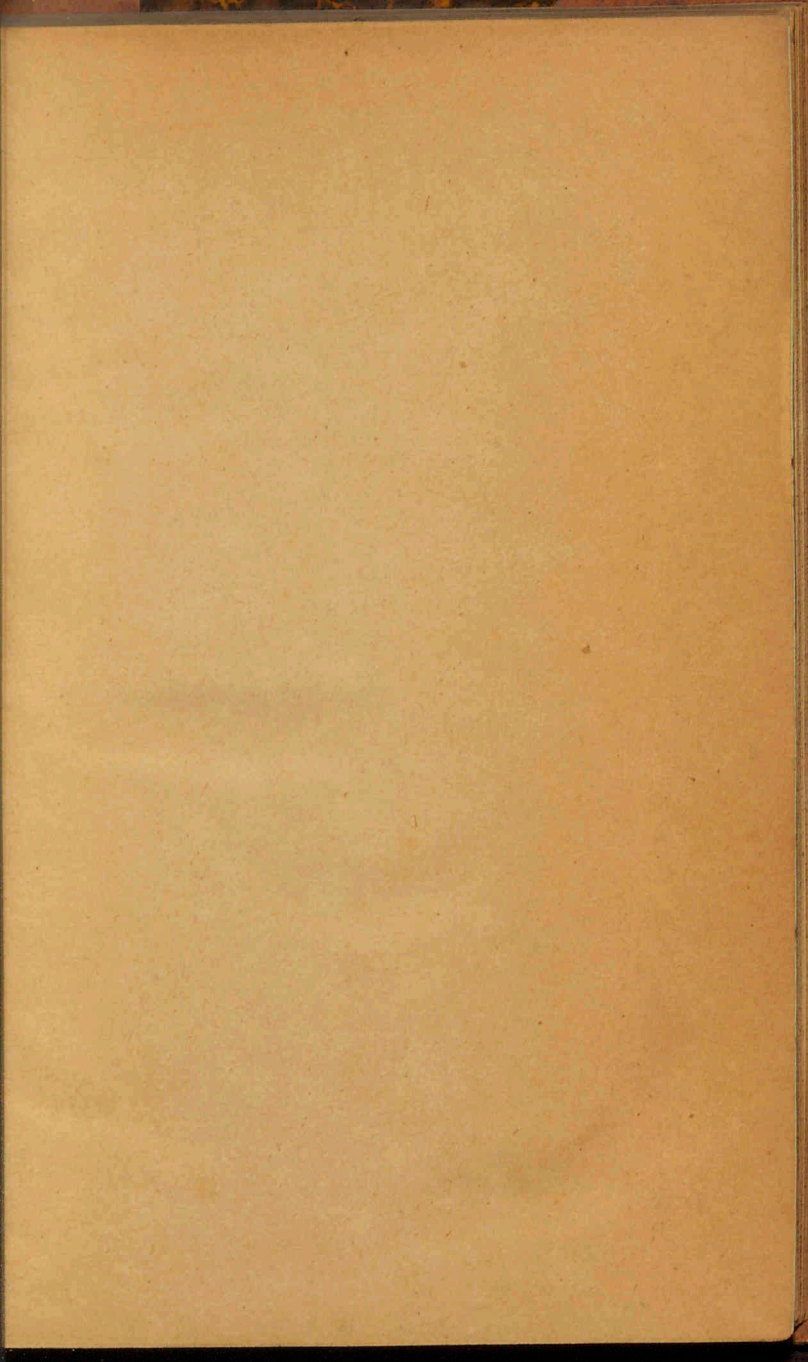

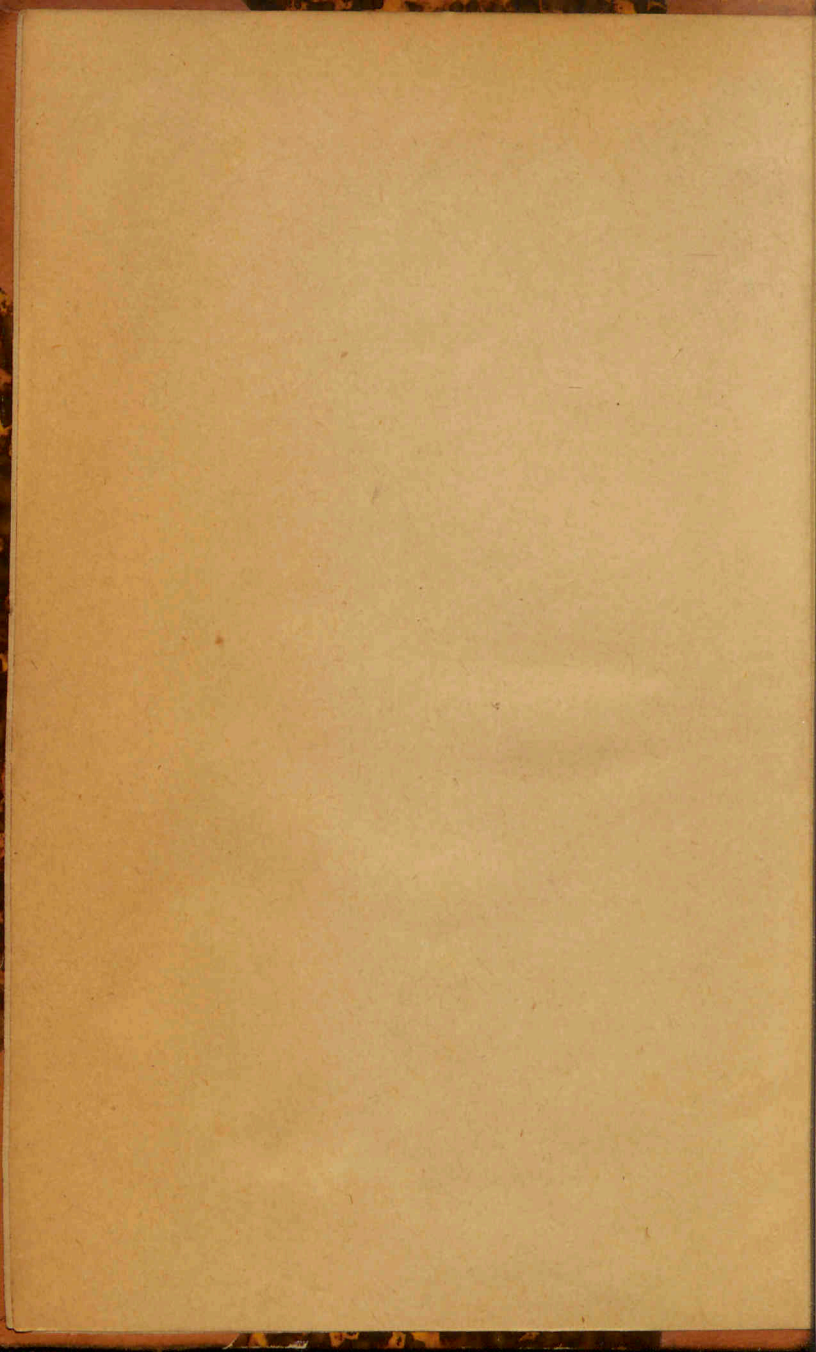
130023207754

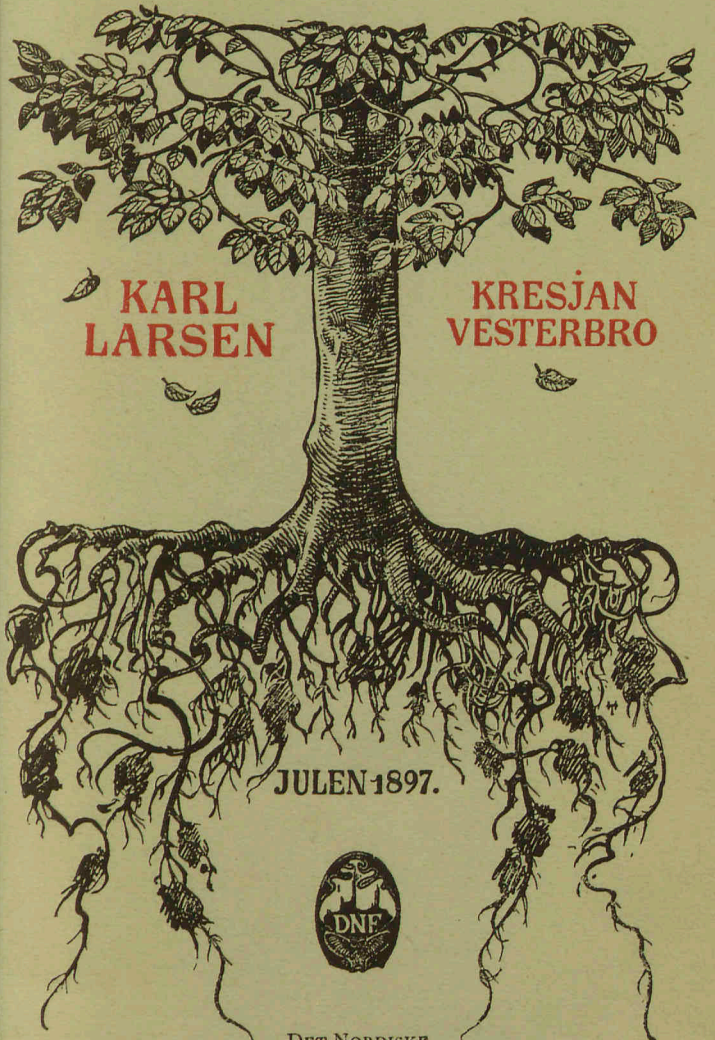

**KARL
LARSEN**

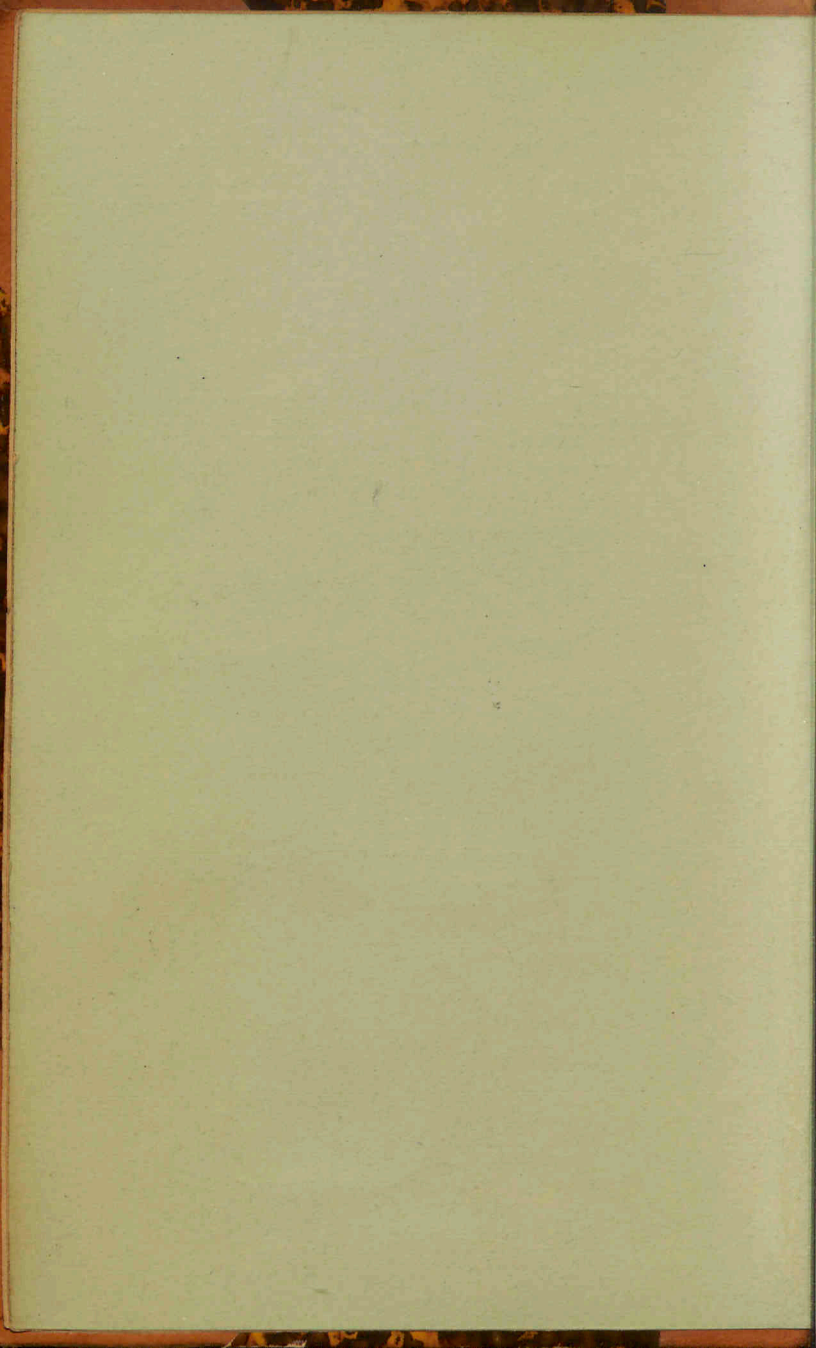
**KRESJAN
VESTERBRO**

JULEN 1897.

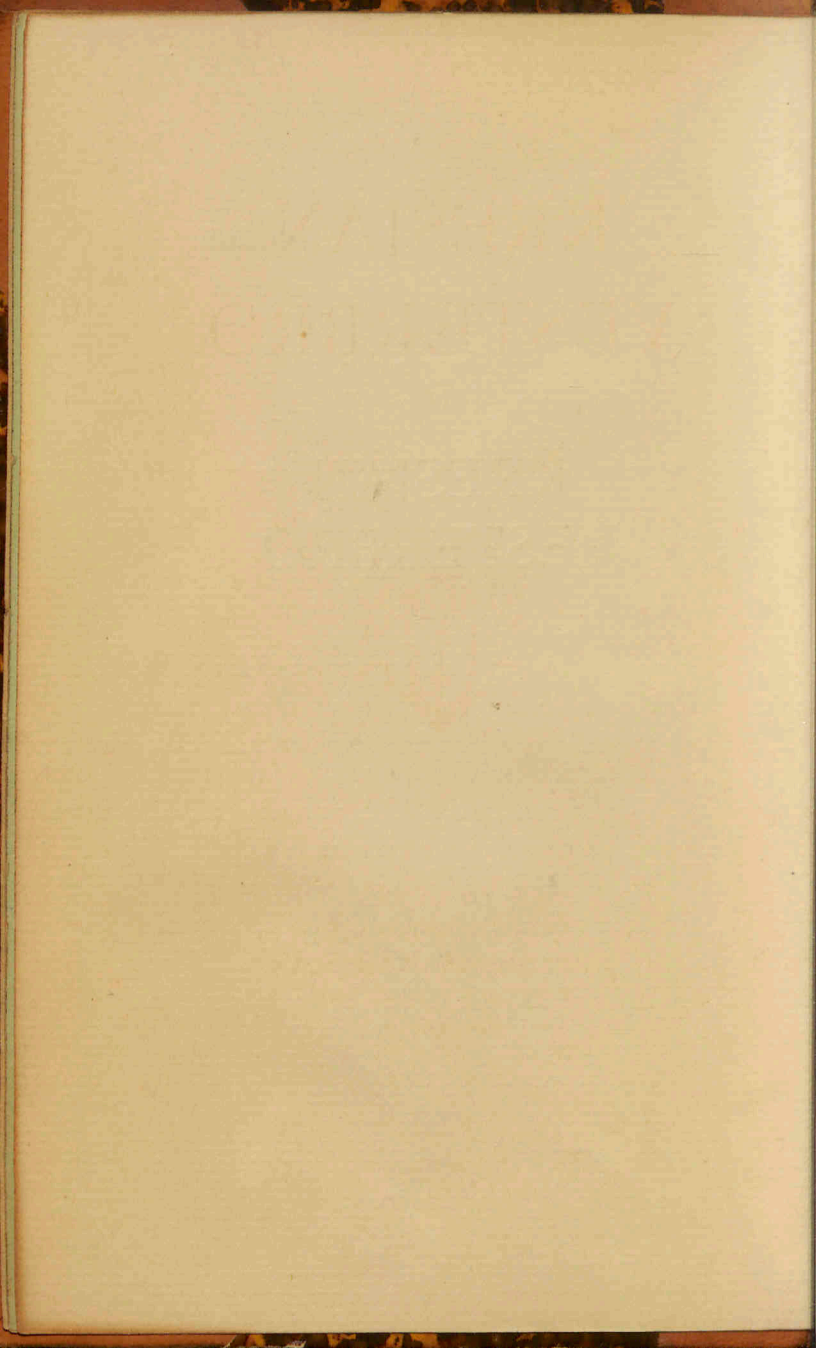
DET NORDISKE

FORLAG • BOGFORLAGET • ERNST BOJESSEN

mundus in nuce

KRESJAN
VESTERBRO

KRESJAN VESTERBRO

AF

KARL LARSEN

DET NORDISKE
FORLAG (BOGFORLAGET)
ERNST BOJESEN • KØBENHAVN
TRYKT HOS F. E. BORDING
MDCCCXCVII

I.

Jeg sad paa mit Kontor alene, som jeg plejer nogle Aftener om Ugen, da det bankede paa Døren — med et langt og to korte Slag, som Ordonnanser lærer det.

Kom!

Døren gik op, men Manden, som jeg kunde skimte udenfor, blev staaende.

Kom! — endnu højere.

Jamen, jeg ka' ikke saa godt komme indenfor . . .

Jeg kendte den lidt rustne Stemme og gik rask hen til Døren, det var Kristian Hansen, eller som de kaldte ham, Kresjan Vesterbro.

Naa, er det Dem?

Javel; men jeg ka' ikke godt komme ind, for jeg har maat' sat mine Læ'rsko for 4 Kr., over det at min gamle Mo'er . . .

Kom nu bare ind!

Kresjan Vesterbro sænkede Stemmen:
 Jamen jeg ka' ikke godt la' Træskoerne
 staa paa Gangen, for Strømperne er saa
 simple . . . jeg vil ikke saa gerne genere
 med dem . . .

Kom med Træsko paa og hele Mole-
 viten!

Kristian smuttede ind ad Døren, trods
 Træskoene, i et ærbødigt Hosesokketridt.
 Mig Tilladelse! føjede han til og stod dér
 med en blød Sjask af en gammel Hat i
 Haanden og så paa mig.

Den er nok lidt gal, Kristian Hansen,
 bemærkede jeg med et Blik hen over hele
 Fyren med hans snavsede blaa Skjorte
 under Jakken, uden Vest og i et Par
 Bukser, der var ligesom ved at opløses
 i Lapper og Smuds.

Kristian tørrede sig med Bagen af Haan-
 den under Næsen og vippede i Knæene.
 Ja, den er jo ikke go', nu, Vinteren gaar
 paa, sagde han og skuttede sig lidt.

Sæt Dem ned. — Hvor længe er det
 siden De kom ud?

Han såå hurtigt over mod mig og vidskede hen over Overskæget: Ja, saa behøver jeg ikke at fortælle mere, naar a' De véd, a' jeg har været dernede . . . jeg ha'de et Aar . . .

Gaa og hent Dem en Bajer — jeg rakte ham Penge — og lad os saa snakke om Tingene.

Maa jeg ha' den Femogtyve-Øre?

Ja, behold De bare Resten.

Jamen, saa har De ikke no'et imod, a' jeg ta'er en Bajer med til Dem.

Nej, lad dog bare være, jeg har lige spist til Middag.

Jamen De har alligevel ikke no'et imod, at jeg ta'er en Bajer med til Dem . . . De véd nok, naar jeg faar noget, saa er jeg en Menneskeven, og De vil nok drikke en Bajer sammen med mig . . .

Naa ja, hent saa to.

Tak for det!

Han forsvandt og kom igen med Bajerne.

Hvorfor var det saa, Kristian Hansen, at De kom derned? begyndte jeg.

Kristian tog en Slurk af Flasken færdig: Det er den første Bajer, jeg drikker i Dag, saa sandt jeg sidder her, nu ka' De tro mig . . .

Jamen jeg spurgte om hvorfor . . .

Min Gæst løftede sin ene Haand kroget i Vejret og slog sig paa sine Negle: Det, som a' jeg kom paa Brasen for og fik et Aar, det ha'de jeg ikke ha't mere ud a' end som der ka' ligge her paa mine Negle. Jeg ha'de bare hjulpet en Kammerat med at bære en Kaabe og et Overstykke.

Jeg tillod mig at brumme en Smule mistvivlende.

Det er Sandhed. Jeg kom li'e fra og ha'de været inde paa Slum'ren.

Slumren?

Ja — Slummerhjemmet, ude paa Nordvestvej. Dèr ha'de vi faaet to store Kopper The og varme Boller, og saa gik jeg ned og tog en lille Spids i en Kælder. Og henne ved Apelspistolkirken, li'e for Jernbanen saa mødte jeg en Kamme-

rat, vi kalder ham den forladte fra Nørrebro a'. Og han si'er, om jeg vil hjælpe ham og bære en Kaabe og et Overstykke. Ja, la' gaa med det, si'er jeg. Og saa gi'er han mig Kaaben.

Hvad Tid var det paa Dagen?

Ja, den var saadan en 1 Stykker.

Om Formiddagen?

Næ, det var jo om Natten, jeg kom jo fra Slum'ren. Men det gik ellers meget godt ned imod Søen, og paa Dronning Lovises Bro dér brændte Lygterneovre paa den ene Side, saa vi gik jo over paa den anden, vi vilde jo ikke vække Opsigt. Saa si'er min Kammerat: Hør, det er li'e-godt noget Slæberi, dette her og trække med, og ka' du ikke før ta' og ta' Kaaben paa, si'er han. Jo, det er svart, si'er jeg igen, for den er tung, denne her, saa jeg faar 'en jo paa, henne hvor det er, at Damperne sejler under Broen, og faa den godt stoppet ned i Bukserne! si'er han. Nu ha'de jeg a' disse herre Susebukser, de kalder, meget vide, saa det

gik rigtig godt med at faa Kaaben ned i dem, men naar man saa ska' ha' knap-pet til igen, forstaar De, saa kravler 'et op i den ene Side, naar man stopper ned i den anden, og saa li'e med et staar Be-tjenten der. Saa ku' jeg ikke faa Kaaben a' i en Fart med de snevre Ærmer, og min Kammerat, han stak a', saa jeg ha'de ikke no'et ud a', at jeg raabte efter ham, han sku' ta' sit Skidt og Klos a' Helvede til og jeg vilde ikke bære det længer for ham — jeg var skudt lige med det samme. Min Kammerat, han b'e a'e med Overstykket henne paa Hjørnet af Blaagaardsgade, dér laa det paa Gaden, men de fik ham Dagen efter, og han ku' ikke ordne det til mindre end Tyveri for hans vedkommende, det var listet ud a' en Trækrude fra en Marskandiser. Vi fik et Aar, begge to.

Det var en højst mærkelig Historie, Kri-stian Hansen, men det kan jo være lige-meget; De fik et Aar i hvert Fald.

Kresjan Vesterbronikkede indrømmende

et Par Gange: Det fik jeg. Naa, man ka' nu ikke si'e no'et om'et, jeg *stod* til et Aar dengang, saa jeg sku' jo ha'et, men det var no'et fint at faa'et for. — Li'e-meget, jeg var nu ikke bange for at ta' et Aar til, om det saa sku' være; det er rigtig flinke Mennesker dernede, alle-sammen. Assistenten, det er en herlig Mand . . . og et smukt Menneske, jeg haaber osse nok, det vil gaa ham tem-lig godt. Det er *hans* Jakke, jeg har paa her, han ga' mig den forleden, jeg var gaaet derned, og jeg var jo bange for, at Jakken sku' være for god og man var gaaet hen og sat den, saa jeg smed den anden Las væk, jeg ha'de, lige med det samme, paa Marken. Og Assistentens Jakke, den ska' ikke komme a' min Krop; i det hele ta'et Tøj, jeg har faaet a' Her-rer, det kommer ikke fra mig a' uden trævlevis, med min gode Vilje . . .

Jamen hør, afbrød jeg, De maa virke-lig fortælle mig lidt om Vridsløse, hvor-dan der var dernede.

Javel. Det ska' *jeg*. Jeg har altid godt ku' lidt at tale med Dem, og jeg si'er Tingene li'som de er; jeg er et Verdensmenneske. Det ka' ikke nytte no'et, a' jeg vil komme til Dem og fortælle, at jeg ikke drikker Brændevin, for saa si'er De bare, at det er Løgn; saadan no'et laver jeg aldrig med Folk, som at der er med paa'en, og De har vistnok set det, som *De* har Lyst til, det ser jeg Dem an for. Og jeg er livsbefaren, det ka' jeg si'e; jeg har maattet lagt gar i tyve Graders Kulde paa Cementgulver, men véd De hvad jeg altid har gjort! Det ska' jeg lære Dem . . .

Kristian rejste sig og tog Assistentens Jakke af: Mig Tilladelse! Ser De, altid naar jeg har lagt og tælllet den ude, saa har jeg ta'et Trøjen a' og viklet rundt om Ho'det — Kristian foretog den omtalte Handling med fuldkommen Naturo troskab, saa at hans Stemme lød ganske tildækket, medens han fortsatte —: trillet helt omkring. Saa planter der sig en

Varme fra Ho'det a' ned igennem hele Kroppen — hans Ansigt kom atter til Syne, og han svuppede i Jakken — jeg har lagt Vinternætter og været li'saa svedt som jeg er nu.

Jeg kunde ikke lade være at le. Kristian lo med.

De er jo en Kærnesvend alligevel, Kristian Hansen.

Det ka' *De* osse gøre, sagde han ivrig, bare med Trøjen om Ho'det, det er ikke for det. Men jeg *har* et godt Helbred, det har jeg. Naar jeg er indespærret, jeg ka' godt taale a' la' vær' a' faa Brændevin, det generer mig ikke; saa sover jeg som en Stud og spiser alt det, de ka' vælte i mig.

Jamen Vridsløse, det var Vridsløse; hvorledes havde De det dernede?

Jeg; jeg ha'de det ubeklageligt. Naar bare man holder Humøret! Min Kammerat, da vi kom i Charabancen fra Glostrup a' og hen a' Landevejen, saa sang han, li'saa højt han kunde, men jeg tænkte, at

Cellefængsel, det er dog altid no'et, man har hørt meget tale om, og jeg var ikke glad og sku' paa Brasen og ikke ha'de været der før; men det gik meget godt.

Hvad hedder du, sa' Assistenten li'e den første Dag, for han si'er du til alle Mennesker.

Jeg var li'e ved at si'e: Hva' Fa'en rager det dig? men saa tænkte jeg, at det er vist bedst hernede, du holder din Kæft: Jeg hedder Hans Kristian Hansen, sa' jeg.

Hvor mange Penge har du?

Jeg har 52 Øre, — det husker jeg li'saa bestemt.

Saa har du jo været doven i Vare-tægten.

Javel, sa' jeg, for man tør jo ikke svare.

Saa sku' jeg i varmt Bad og saa ned til Barberen og ha' Overskæget a' og klippes.

Hvor meget har saa De? sa' Barberen.

Jeg har et Aar.

Aa, ikke mer, sa' han, det er jo kuns en Middagssøvn.

Jamen den er vist no'et lang.

Gud Fader bevares, i Aar, det sku' da være no'et at tale om. Saadan et ungt Menneske i Deres Alder, hvor gammel er De?

Jeg, jeg er lige fyldt 31 Aar, og ku' De ikke ta' og la' lidt a' Haaret staa her forand, for jeg holder ikke a' a' b'ie' klip-pet li'som en Hund.

Næ, det ku' han ikke ta' sig a', det sku' gaa med Maskine, rundklippet over det hele, men det var jo meget pænt a' Manden, a' han vilde trøste mig.

Saa kom Betjenten: Og hvor meget Skraa har saa du i Munden? Det er vel ikke ud over et Fjerdingspund.

Nej, jeg ha'de ikke no'et.

Ja, det er jo Løgn, men det vil jeg si'e dig, at jeg vil ikke ha' no'en Vrøvl ud a' din Skraatobak . . .

Den Betjent, ham har jeg lært at kende for en rigtig respe'tant lille Mand, men

han ka' jo ikke staa sig ved at miste Frakken. — I det hele ta'et, paa Vridsløse, man ska' vide, hvor man er, men saa ka' man ha'et rigtig godt, naar man ikke taber Humøret. Min Kammerat, da jeg kom tilbage den første Dag i Desentions-lokalet, saa sad han inde ved Siden a' og græd som et Barn, der b'e født, og det var no'et andet end paa Vognen! Han var nu a' dem, der sidder med et langt Ansigt i Cellerne og spekelerer, og saa spekelerer de alle Tider over Kongens Naade. Men jeg si'er meget før, man véd, hvor a' man er, og hva' man har gjort og man ska' ha' sin Tid, og man ska' aldrig spekelere over Kongens Naade.

Bravo, Kristian Hansen, *det* maa være rigtigt.

Javel. Det mener jeg med. Jeg gjorde mit Arbejde, jeg bandt Flaskehylstre, skar dem a' og pakkede dem ind, og jeg masede paa og b'e færdig; saa gik jeg og valsede op og ned i Cellen og spiste min Mad, naar jeg fik den, og

man ka' ikke klage paa Maden, man véd jo, hvor man er. Og Sommeraftener, naar a' det var lyst, saa har jeg helt spoleret mine Øjne med at læse nede paa Vridsløse, jeg sad mange Gange op i Kanen og læste til langt ud paa Natten; de har alle de Bøger dernede, der er til. De ka' faa tyske Bøger og engelske Bøger og franske Bøger, bare De ka' læse dem. Det gaar nu efter saadan en Række, det véd De maaske, de første tre Maaneder, saa faar man bare disse Præstebøger. Der ka' godt være saadan smaa gudelige Historier i dem, at man kan læse, meget nydelige; men naar saa det er overstaaet, faar man rigtig gode Romaner. Den første, jeg fik, den handlede om Krokonens Penge; det var Steddatteren, hun brændte hende a' for dem allesammen; den er nu temlig god; men jeg véd ikke, om De kender Dødssejleren eller den fly'ende Hollænder.

Kristian bøjede sig lidt frem, ind over mit Skrivebord: Det er en Bog, som jeg

vil si'e paa Størrelse med den brede Æske dér, en 5—6 Tommer i Længden og meget tyk, i 2 Dele. Det vil sige, der *ska'* nok være en tredje Del med, efter hva' jeg har hørt, men den behøver man ikke at læse; naar man har læst de to, saa ka' man regne sig ud til Resten. Det er en spændig Roman. Det er no'et, der rigtig ka' bryde Hjernen. Haarene, de ku' helt rejse sig i Ho'det paa en, jo, véd De hva', naar man saadan sidder ganske normal i Cellen og læser alene om Aftenen, nu ka' De tro mig, at jeg sov ikke fire Nætter paa den Roman, det er Sandhed. Har De læst den?

Det har jeg sikkert, men jeg tror ikke rigtig, jeg kan huske . . .

Jo, det er Sønnen Fillip, det er jo ham, som at der ska' redde Fa'ren, og saa er der den enøjede Lods; det er et ondskabsfuldt Utuske, med Grævlingekasketten. Det er jo ikke et Menneske, det er en Aand, og han har dette svedne Grin og gaar omkring med. Forliser der et

Skib, og Mandskabet gaar underneden, saa griner han bare. Og han vil berøve denne Medalje fra Sønnen a', og en Gang er han li'e ved at negle den ud, ved Skjortelinningen, men Fillip han lurar sin Middagssøvn a' med et halvt Øje, og hva' vil Du med den, min Ven? og han et Nap i ham! Men saa griner han bare. Saa kommer Dødssejleren, og den enøjede Lods, han raaber: Det er den flyvende Hollænder, Vanderdekken! og saa gaar de nedom og hjem, og Fillip kommer til en Konges Land, og hans Kone b'ier brændt . . . Det er noget ganske hen i Vejret, storartet, spændende, man ka' ikke holde op igen, naar man er begyndt paa den. — Det er li'som nu, jeg bor hjemme hos min gamle Mo'er, saa naar hun kommer hjem om Aftenen, og jeg har faaet fat i en a' Revyerne, a' disse spændende Romaner, saa si'er hun altid: Nu ska' du vel ha' brændt en halv Pot Petroleum i Aften! Og det ka' jeg godt gøre, naar jeg først har faaet fat i

dem, jeg vil frem, frem i Tiden og se, hva' det b'ier til . . . jeg er nu b'eet meget værre til at læse nede paa Vridsløse. Dér ha'de vi osse Fængslet i Edinborg, det er ikke andet end Mord og Tyveri og røverisk Overfald; det er en med de allerbedste a' dem. Den er paa 764 Sider. Den ku' jeg jo ikke faa læst ud paa 14 Dage; siden efter bad jeg Overlæreren, om jeg maatte laane den igen, saa efterlæste jeg den rigtig. Det er en Røverroman, storartet!

Kresjan Vesterbro glippede en ganske lille Smule med Øjnene over imod mig: Saa ka' man jo heller ikke la' vær' a' tænke paa, a' de gi'er en jo saadan no'et dernede, for at man ska' b'ie bange; for de b'ier baade hængt og henrettet og halshugget i Bogen. Men man b'ier ikke bange ve'et; det er meget før, at man tænker, at saadan ska' man lave det, naar man kommer ud. Men jeg har nu for Resten lovet Assistenten, at naar jeg kom paa Gaden igen, sku' jeg ikke mer be-

smitte mig med saadan no'et, det er ikke heldigt.

Nej, Død og Pine, Kristian Hansen, det kan jo ikke blive ved at gaa paa den Maade . . .

Næ, det kommer for højt til Vejrs, det gør 'et. Det har jeg osse lovet Assistenten. Og jeg vil gerne la' enhver beholde sit og arbejde, men . . . der var no'et, jeg saa gerne vilde be' Dem om: De sku' da ikke ha' et Par Bukser og vil gi' mig?

Jo, det kunde maaske nok være.

For de stikker for meget i Øjnene, disse her, naar at man gaar efter Arbejde. Jeg har jo Assistentens Jakke og den klarer for en Vest med . . .

Jeg drejede lidt omkring, frem og tilbage, paa Kristians høje, lidt duvede Skikkelse: Naa, det forekommer mig, at en Vest kunde dog ikke skade.

Nej, det ska' De nok ha' Ret i; den ku' rigtignok ikke skade . . .

De skal nok faa baade Benklæder og Vest af mig.

Kristian havde rejst sig og gik lige tæt hen til mig: Ja, det er jeg meget godt fornøjet med . . . men sku' der saa ikke osse ku' b'ie til et Par Strømper med . . .

Den stiger, Kristian Hansen, men det kunde jo maaske være . . .

Og et Par Træsko, hva' . . . Kapsko . . . de koster 2 Kroner, saa beslaar jeg dem selv med Læ'r paa Siderne . . .

Jeg lovede ham tilsidst alle fire Dele og sagde, at nu maatte han gaa. Han rakte en stor, haard Haand frem, der var at føle paa lidt som en Mursten. Saa fik han nogle Smaapenge og gik for at komme igen nogle Dage efter.

II.

Næste Gang Kresjan Vesterbro kom for at besøge mig, havde jeg Benklæder og Vest, Træsko og Strømper til ham.

Han tog straks fat i Tøjet, trak i det og krammede det, vendte det for Linninger og i Ærmegab, rettede det ud igen og holdt det et Stykke væk fra sig. Saa rakte han Murstenshaanden frem og trykkede min højre: Ja, det er jeg meget fornøjet med, altsammen, det si'er jeg Dem mangfoldig Tak for . . .

Der kan jo nok være et og andet at reparere ved Tøjet, indskød jeg beskedent.

Kristian slog ud med Haanden: Det er ikke mer end som min Mo'er ka' ordne, eller osse ka' jeg selv . . . eller min Søster, naar hun kommer hjem en Søndag. Hun tjener hos Præsten Jensen ude paa Østerbro; hun er b'een opdraget i saadan et

Hjem paa Lolland; der er en Greve og har gi'et 300 Kroner for hende om Aaret, de kommer derover ved et Selskab. Og saa tjente hun først lidt hos en Købmand i Sakskøbing, saa ku' Præsten faa hende, hun tjener for en lille Løn. Hun har kun 10 Kroner i Maaneden, saa det er Manden jo ikke narret med, og hun vil aldrig derfra, siger hun, hun har 'et storartet, det er et kristeligt Hjem, de ka' tale med hende om Religion til hver en Tid. Hun er nu mere saadan hellig anlagt, men véd De hva', mange Gange, Damer, li'som de er b'een konfirmer't, saa smækker de dem paa den ene Bule efter den anden, og saa ka' de daarligt stoppe en Strømpe.

For Resten, sagde Kristian og holdt de nys erhvervede Benklæder endnu en Gang frem for sig, de er meget lignende til et Par Bukser, jeg fik af Premèrløjtnant Olsen, da jeg skulde a' Tjenesten . . .

Det varede ikke længe, førend vi var godt inde paa Soldatertiden, og Kristian

kom efterhaanden i et ganske udmærket Humør. Han fik sin Bajer foran sig og blev hurtigt yderst talende. Jeg havde ogsaa givet ham en Cigar at ryge paa, som han først ikke havde villet tænde i min Nærværelse. Det varede kun faa Minuter, saa gik den ud for ham; han tændte, og den gik ud igen. Tilsidst saà han da sit Snit til forsigtigt at lægge Cigaren paa Kanten af Bordet, den generede ham alt for meget i de livlige Bevægelser, han havde nødig under sit Foredrag.

I Soldatertiden, sagde han, — der var Humør! Først brændte jeg dem a' i 5 Aar.

Halløj!

Naar de søgte efter mig i Frederikssund, saa var jeg i Frederiksværk, og naar de kom til København, saa var jeg i Fakse og Stubbekøbing og Nykøbing paa Falster, jeg valsede helt op i Tyskland, for dér har jeg gaaet paa Luffen før, jeg har jo lært Smedeprofessionen. Men saa kom jeg til København igen,

og en Dag stod jeg nede paa Torvet og ha'de baaret et Par Svin a', saa er der en, som pikker mig paa Skulderen: Og jeg var vist Smedesvend Hans Kristian Hansen? Nej, De maa vist ta' fejl, sa' jeg, jeg er Former, og jeg hedder Hans Peter Jensen. Jamen det var vist bedst, at jeg gik med alligevel op paa Kam'ret. Saa kom jeg derfra lige ud paa Vildersgadens Kaserne, for jeg *ha'de* jo været paa Sessionen, jeg *var* ta'et. — Jeg har aldrig været saa flov hele mit Liv igennem, jeg ha'de ligefrem faaet en gammel Las a' Skødefrakke for a' la' hænge ned bagtil over Bukserne, Strømper ha'de jeg ikke i Skoene, og de andre paa Kasernen, det var rige Gaardmandssønner, mange a' dem; men de var rigtig flinke ved mig, allesammen, jeg ha'de 11 Kroner samlet den første Dag, jeg var paa Kasernen, og jeg b'e jo no'et fuld. Om Aftenen saa vilde jeg gi' no'en Bajere til et Par andre fattige Sjæle, men saa kom Sjersanten.

Hvor vi sku' hen?

Ja, vi vilde ned i Strandgaden og ha' en lille Genstand.

Om vi troede, vi var paa en Beværtning, hvor vi saadan ku' gaa ud og ind, og vi ha'de vist osse faaet nok for Dagen.

Naa, der kom ikke videre ud a'et, det var jo den første Gang. Men dengang a' Skolen var forbi, saa ha'de jeg brændt den a' den første Nat til om Morgenens Klokken 2, og jeg kommer hjem. Og saa sa' jeg til Brandvagten, at saa ka' du gaa ind, Bonde, til Vagtkommedøren og melde, at nu kom 74 hjem, og han er fuld. Bagefter lukkede jeg Vinduerne op paa Belægningsstuen, for der var for lumert, og jeg spyttede ned i Gaarden, og jeg kom op a' slaas med Underkorporalen.

Det var den værste, jeg lavede dem, førend jeg kom fra København a'. Vi var en 6—7 Stykker og b'e sat over til Frederits, og jeg skal nok tæmme Jer, sa' Premérløjtnant Olsen den første Dag. Men om Aftenen saa var jeg lidt ude i

Byen og rundt paa Beværtningerne, for jeg ha'de jo faaet lidt a' Kammeraterne, dengang jeg kom fra København, jeg var osse henne hos Herbergsfatter, der var kommen no'en tilrejsende Svende — saa jeg kom jo slet ikke hjem den Nat. Soldaterne, de ligger hos Borgerne i Byen derovre, for de har ikke no'en Kaserner, og den stak jeg jo osse ud til Premérløjtnanten, at jeg har rendt hele Natten rundt i Fredericia Gader for at finde mit Logis og har ikke ku't fundet det, for jeg kender ikke Byen endnu. Og det er s'gu Løgn, sa' han, men han maatte ta' imod 'en.

Næste Dags Aften var det li'saadan. Saa b'e jeg sendt op til Obersten, det sku' være lidt mer virkende. Han var nu saadan li'som mer sindig a' sig, og jeg sa' li'saadan: Jeg har aldrig været her i Fredericia før, jeg kender ikke Byen, og jeg har ikke ku' fundet Stedet.

Han lod mig osse løbe, men saa kom jeg en Aften til at skubbe til en Korporal. Han kom gaaende paa Flisen: Naa, Dreng,

ka' du ikke gaa til Siden! og jeg slar ham jo en vendt Øretæve, saa han gaar li'e ud paa Gaden, jeg vilde ha' Fortovsret, fuld var jeg; jeg ha'de været ude med en Klodsmagersvend, jeg engang har været paa Rejse med oppe i Tyskland. — Korporalen, han skrev saa en lang Rapport for mig, men jeg vilde da heller ikke straffes for ingenting, saa Dagen efter den var gi'et ind, blev jeg helt hjemme, jeg kom slet ikke til Øvelse. Klodsmagersvenden, han ha'de lagt hos mig om Natten, vi ha'de en Flaske Brændevin og stod paa Bordet, og jeg sad i Skjorteærmer. Saa kommer Løjtnanten med den visiterende Underofficér i Følge. Jeg b'e siddende ganske rolig.

Hvad jeg bestilte her?

Jeg holder blaa Mandag, sa' jeg; fuld var jeg.

La' os faa ham med, Sjersant Hansen!

Om jeg straks vilde rejse mig op og ta' Vaabenfrakken paa, sa' Sjersanten.

Nej, du ka' tro Nej, sa' jeg, det vil jeg ikke, for den Skjorte, jeg har paa, den har jeg selv købt og betalt; men de Klude, du har paa, dem har du ikke engang betalt.

Jeg sku' gaa med straks, sa' Løjtnanten.
Jeg gaar ikke med Dreng.

Saa sendte han Sjersanten hen efter fire Mand paa Hovedvagten.

La' dem komme, hele Hovedvagten, og ta' Musiken med. Nu ta'er vi os en lille klar, sa' jeg til Klodsmagersvenden, og saa tændte jeg mig osse en Cigar.

Løjtnanten sa' ingenting, og Klodsmagersvenden og jeg, vi drak Flasken ud og vendte Glassene, saa rejste jeg mig op og sa' til Løjtnanten: Kom nu; nu ka' vi gaa; nu vil jeg gaa med — for jeg vilde ikke føres gennem Byen a' fire Mand, det vilde jeg ikke. Jeg gik godvilligt, jeg røg paa Cigaren hele Vejen. Henne paa Hovedvagten blev der læst en morderlig lang Rapport op for mig.

Om jeg ha'de forstaaet den?

Ikke et Ord.

Saa b'e den læst en Gang til: Om jeg nu ha'de forstaaet den?

No'et a'en.

Saa gik de paa'en en Gang til: Om jeg da nu for Satan ha'de forstaaet den?

Nu forstaar jeg ikke et Ord a'en igen.

Saa ka'et Fa'eneme osse være det samme, sa' Løjtnanten.

Saa kom jeg i Krigsret. Der b'e Korporalens Rapport læst op for mig: Om hva' jeg ha'de at si'e til den?

At det bare er Løgn fra Ende til anden, jeg har ikke skubbet til no'en Korporal, Korporalen var smækfuld den Aften. — Jeg var i Retten hver Dag i to Maaneder og sa' hver Gang, at det var Løgn, Korporalen ha'de villet skubbet mig ud paa Gaden. For naar jeg først har sagt Nej en Gang, saa b'ier jeg ved at si'e Nej, naar ikke det ligefrem er som Betjent Petersen, der vaagnede mig om Natten: Og skriv saa op, for Fa'en, sa' jeg til ham, og la' mig faa Ro! Men det

bruger Militærene ikke, og jeg b'e ved at holde paa *den*, at Korporalen ha'de været smækfuld, for det var det eneste, der ku' klare den. Saa ga' de mig tilsidst 20 Dages mørk Arrest paa indskrænket Kost; men jeg hade jo maattet siddet to Maaneder for at faa dem.

Kristian Hansen vædede Halsen med et lille Drag.

Det har i det hele taget været en gemtlig Soldatertid, Deres, sagde jeg.

Ja, svarede Kristian lige med det samme, der var altid Humør. Der er jo heller ikke no'et at sørge over, naar at man er Soldat, og det er tit, at man brænder den a', og den gaar skudfri. Officererne, det var osse herlige Mennesker, rigtig flinke. Jeg ka' huske engang ude paa Fælleden, vi sku' rende og springe omkring li'som no'en andre Avekatte. Li'som vi bedst løb, syntes jeg, det ku' være nok, og saa lod jeg mig falde omkuld. Saa kommer Kaptajnen selv: Og hvad der var i Vejen?

Ja, jeg be'r Hr. Kaptajnen om Undskyldning, det er et Ildebefindelse. Hver Gang at jeg løber og b'ier svedt, saa falder jeg omkuld.

Saa saà han paa mig: Er det da længe siden, De har faaet varm Mad?

Javel, Hr. Kaptajn, sa' jeg, — for saadan et Tilfælde, det ska' man jo aldrig gaa a' Vejen for.

Saa tog han mig med over til Marketenderen, og jeg fik Sødsuppe og Lever, li'saa meget, jeg vilde vælte i mig. Og bag efter sa' han til Sjersant Jensen: Vil De passe paa og ikke anstrenge den Mand for meget. Saa jeg ku' ligge henne paa Grøftekanten og grine a' alle de andre, det var jo bare Komadiespil, det hele, jo, det var en herlig Mand, Kaptajnen. Og vores Premérløjtnant Hansen, han var osse rigtig flink, han sa': La' nu vær' og syng altfor meget nede i Marketenderiet, 74, og stik ikke for mange Snapse under Vesten, saa du laver Ballade. Det sa' Sjersant Jensen osse: *Du* ta'er dig en

lille høj, og *jeg* ta'er mig mine høje; men det er bare om at ka' holde Ryggen dækket. Men saa kom jo Kammeraterne: Og ka' du stikke en halv Pægl ud i ét Drag?

Jeg ka' godt stikke en *hel* Pægl; ka' du betale den, saa ka' jeg drikke den.

Det varede aldrig længe, saa var der et helt Sjak derinde i Makketutten a' vores Korporalskab, allesammen Københavnere, og de er jo med paa'en; engang ha'de de faaet stillet mig op paa et Bord for at gøre Taler . . . . men jeg spillede dem for mange Komedier, saa kom jeg jo over til Frederits.

Naa, ovre i Frederits, Kammeraterne de ku' ikke være flinkere. Der var en Skolelærer, han var højre Fløjmand, han sa' til mig: Jeg vil gøre alting for dig, og jeg vil hjælpe dig, og jeg vil skaffe dig Arbejde, naar du kommer a' Tjenesten, naar bare du vil b'ie Guttemplermænd.

Ja, det vil jeg gerne, sa' jeg.

Men saa kom de andre: Naa, Kresjan, ska' vi saa ha' en lille Sang for Flaaden?

Javel, la' gaa med det. Saa b'e der kastet om hvem der ku' købe no'en lange Dramme, og saa var det Guttempleri forbi for den Aften. Ovre i Frederits, dér drikker de for Resten meget Kaffepunser, og de stiller hele Flasken frem for en til en Kaffe-puns; det er ikke som i København. Man ka' godt sidde og drikke sig fuld derovre for 10 Øre, ganske snildt; for 25 Øre ka' man sidde og b'ie smækfuld. Og det gik saa tidt og mange Gange: Vi gi'er til en lille Genstand, naar du vil pudse for os. For de pudsede daarligt, Jyderne, og jeg var altid strampudset; det ha'de jeg saadan et Snit for: Knapperne i Gafflen, saa fik de dem et Hagl med Trøjen . . .

Pas nu paa, Kristian Hansen, sagde jeg, naar De gaar her fra mig i Aften, at det gode Humør ikke løber af med Dem.

Kristian saà et Øjeblik forbløffet paa mig: Jamen jeg har ingen Penge.

De véd jo godt, De faar en Halvtreds-
øre af mig, og naar De i Jylland kunde
drikke Dem smækfuld for 25 Øre, saa . . .

Ja, undskyld, men det b'ier jeg ikke
her i København for en hel Krone, ha'de
jeg nær sagt, det vil si'e, det ka' jeg godt
b'ie, men det *vil* jeg ikke, men jeg vil
gaa rolig hjem paa den Bajer, jeg har
faaet her, for jeg ska' tidlig op i Morgen.
Jeg ska' ud Klokken 4 og kapre Bønder
ved Kontrollen. Dér napper vi dem, naar
de kommer ind fra Landet a' med Svi-
nene. Saa er'et hvem der ka' komme til
a' sætte sit Navn med Kridt paa Bag-
smækken a' Vognen; naar de saa kom-
mer ind paa Tor'et, saa er'et mine Svin,
og min Kammerat derinde bær' dem a',
saa deler vi til Fyraften. Det er 25 Øre
for Prangeren og 10 Øre for Køberen.

Naa og kan De da tjene noget ordent-
ligt ved den Svineforretning?

Næ. Jeg har kuns ha't 4 Svin i de sidste
3 Dage; der er for mange Nybegyndere
ve'et, unge Mennesker; de er fær'ig a'

gaa hele Mil ud i Landet for og ka' kapre en Gris; det er ikke som før i Fortiden. Men saa dingler jeg gerne ned ved Stranden med no'en Stykker, for om der sku' være en Stenskude at losse eller no'en Kretur at hale i Land, saa trækker vi dem ud i Landet for Bonden; det er 1 Krone Milen. I Gaar ha'de jeg en Styrmand nede i Gasværkshavnen og brang en Skibskiste ned for i Nyhavn, det var en Tysker, og jeg kan jo sprekke lidt tysk med dem, for jeg har rejst oppe i Tyskland paa Smede-professionen. Saa gik vi ned tilsammens i en Kælder i Nyhavn og fik en lille en.

Giebt's hier 'ne Würtschaft mit Meechens? sa' han.

Dat kenne ick nick, æwer geihen wir man sachte weg Lille Kongensgade linke Hand ab, da giebt's gut Meechens.

Jawoll.

Saa fik vi først en Bitter i Lille Kongensgade. Og jeg har Penge nok, sa' han, han viste hele Lommen fuld a' Dalere

og den anden Lomme med og en Lomme bag i Bukserne og en til bag i.

Uh, tænkte jeg, bare jeg ha'de no'en a' de Penge! — og jeg lovede, jeg sku' nok vente paa ham i Beværtningen; han ha'de gi'et mig halvanden Krone. Men jeg gjorde det ikke, for jeg tænkte, at nu har jeg halvanden Krone, og hvis jeg b'ier her, saa kommer jeg ikke hjem med kongelig Mønt, om jeg saa sku' faa Penge i Dalervis og maaske osse, at han brænder dig a'. Saa jeg op a' Kælderen og gik hen og købte en lille Menisterpølse og for 10 Øre Kartofler og et halvt Fjerdingspund Smør, til at jeg ku' lave lidt Kartoffelsalat, for det er jeg go' til . . . og saa en Pot Petroleum og et Aftenblad, saa gik jeg hjem til min gamle Mo'er. Hun sidder for Huslejen og har'et sløjt med Arbejde; hun so'terer ellers Kaffe-bønner for en Grossér.

Jamen saa klarede De Dem jo stolt den Dag, Kristian Hansen, og havde en hyggelig Aften.

Jo, men man ska' staa tidlig op, naar man *vil* klare den; der kommer ikke no'et ind a' lukkede Døre. De svenske Skipper i Gasværkshavnen, naar man kender dem, saa ka' man nok faa Lov til Tider at laane den lille Jolle, og hvor mange Gange ka' der ikke ligge et Stykke Tømmer og drive i Vandet, saa er'et at faa en Baadshage i'et; dér ka' man saa ha' Ildebrand for mange Dage. Eller naar man bærer en Tønde Kartoffler a' for en Bonde, saa falder der altid no'en i Stenbroen; dem ta'er man op i et Klæde, saa har man Kartoffler frit. Den ene Finger maa gi' den anden Haanden, som man siger for et gammelt Ord. I Dag har jeg brunget no'en Vare i Byen for en Urtekræmmer, dér fik jeg en Ti-Øre. Den ene Ti-Øre smider jo ikke den anden væk, det b'ier dog gerne Dagen over til en Bid Brød og en lille en, og paa Beværtningerne, det træffer, at der er en, som at der gi'er no'et, saa faar man bagefter en lille Sjavs; naar man saa forstaar sig paa

Kortene, og der er en anden en og holder mig god, og han har Pengene, saa ka' der somme Tider b'ie lidt Knapper . . .

Ja, det er jo overordentlig stræbsomt, med alle disse Foretagender, De giver Dem af med, men tror De dog ikke, det var bedre, om De saa at faa lidt fastere Arbejde?

Kresjan Vesterbro rettede paa Ryggen: Jamen naar jeg nu kommer i Klæ'erne herfra i Aften, saa ska' man nok ka' faa Arbejde, det tænker jeg da nok.

I Professionen?

Ja, det véd jeg nu ikke; i Smedefaget har jeg ikke arbejdet, siden den store Strikke var i 85; det er nu ikke faldet saadan ud. Men ellers hva' der er a' Arbejde, det er jeg altid gaaet paa, og i det hele ta'et saa naar man ka' bruge en Mejsel, en Fil og en Hammer, saa ka' man altid faa Arbejde, hva'somhelst, hva' der er bedst. Jeg har osse arbejdet meget ude paa Landet, naar jeg ikke ku' b'ie i Byen, Høstarbejde og med Kre'turet, jeg

har gaaet paa Maa og Faa og Lykkens Vegne og har maatt' klaret den, hvor jeg kom hen. Naar man har lært no'et engang, som man si'er, saa den, der ka' no'et med det ene, han ka' osse no'et med det andet. Det ska' nok passe . . .

Da vi skulde til at pakke Kresjan Vesterbro's Tøj og Tøfler og Strømper ind igen, kom vi til at revne det Papir, der havde været omkring det altsammen.

Det betyder ikke no'et, sagde Kresjan Vesterbro, la' mig bare faa hele Rapsen over Armen, jeg véd, hvor jeg kommer fra me'et . . .

Og da han for sidste Gang hilste Farvel og Mange Tak, kneb han det ene Øje sammen og skød Munden lidt frem: Nu sku' man li'egodt møde Jyden 721; det var ham, der nappede mig med Kaaben over Armen . . . —

III.

Nogle faa Dage efter stillede Kristian med de nye Klæder paa.

De sidder, som de var støft, sagde han og gjorde Front og Omkring, saa jeg rigtig fik Lejlighed til at beundre, hvorledes Benklæderne strammede forkert over Laaret og slog Folder i Haserne.

Nu har jeg osse været heldig og ha't et Par Dages Arbejde. Jeg stod paa Torvet og ha'de li'e været henne med en tre-fire Ænder for en Spekhøker, saa kom der en Mand — nu ha'de man jo Klæ'er paa Raden: Og om jeg ikke vilde ha' no'et Arbejde, det varede for no'en Dage. Der var en Mursvend og ha'de Omforandring af en Kælder ovre i Brolæggerstræde, og han sku' bruge to Arbejdsmænd, nu den ene, det var et ganske ungt Menneske, han sku' møde i

Retten, og det ku' være, de beholdt ham, han var b'een raget ind i en Sylte. — Javel, sa' jeg, det er brillijant, jeg gik med straks. Og den Mursvend, han er ikke saa hidsig paa'et, saa ska' han over og ha' en Bajer og saa en Bitter; som nu i Dag har jeg ikke slaaet mer end halvanden Tønde Skærver af det, der er revet ned. Naar Mesteren kommer, saa ska' man jo røre sig en lille Smule, men naar han er borte, saa si'er Svenden: Ta'en bare med Ro! Vi ska' jo leve allesammen! Det er ikke alle Svende hvem der er saadan; de fleste, de jager med en, og man ska' jo gerne være lidt beskeden a' sig med den Slags Herrer. Men denne her, det er altid: La' os saa se, a' det ka' holde ud til Fyraften! — Det gaar med en gemytlig Sludder, det hele igennem, han ka' osse godt gi' en Cigar om Dagen, den ryger vi paa, li'som vi gaar dernede i Kælderen, og nu ka' vi vist trænge til lidt Øl, si'er han. De kan nok tro, det gaar: 1, 2, 4; naar han bare sier: 3 Bajere,

saa er jeg jo fløjet, for om han sku' betænke sig. I Gaar vilde han ikke spise hans Vesperkost, og jeg sa': Ja, mange Tak, for jeg har ikke set dansk kongelig Øre i Dag, og vi er to Arbejdsfolk, sa' jeg, saa det deler vi, det ene Menneske ska' jo hjælpe det andet. Og saa sa' han: Nu ka' De komme igen i Morgen; vi gaar jo rigtignok og venter paa de Jærnbjælker, men nu trækker vi Tiden ud, saa langt det ka' vare, og De ka' jo altid staa og pusle lidt med en Skolle, bare ikke ta' altfor rask paa Veje, og saa sørg for, naar Mesteren kommer, at der er no'et til at virke i . . .

Jo, men sørg nu ogsaa for, Kristian Hansen, naar Ugelønnen falder, at der ikke gaar for meget med til Sprut . . .

Kristian nikkede og hævdede den ene Haand advarende op mod Hovedet: Det ka' være meget rigtigt, man ska' passe paa, naar man slaar en lille skæv, at den ikke b'ier for høj, men det er ikke altid, man kan 'et. Første Gang, de la'e det

ud til Tyveri, dengang jeg fik tyve Dage — jeg var smækfuld! Det var li'efrem en ren Tilfældighed. Det var dengang jeg kørte med en Skraldemand oppe i Nordvestkvarteret, og han var saa begærlig. De kaldte ham den gule Høne.

Hvordan Pokker kom Manden til at faa det Navn?

Jo, jeg ska' si'e Dem, at vedkommende Mand, han ser no'et a'pillet ud i Ansigtet og han har et lyst Overskæg, og saa lægger man jo Mærke til, hvordan Manden, han er i sin Udtale, og hvordan han er i sin Betaling, for, ikke nok med det, nu hedder han den gule Høne, men der er en, ham kalder de for Knærup, og han gik bag a'en, saa kom de og tog Rub og Stub fra ham a' . . .

Naa, men tilbage til Hønen, Kristian Hansen.

Javel. Jo, han hade en fast Mand, og han hed Niels, og vi kørte jo om Dagen, jeg var mere tilfældig Hjælper; men saa sku' Skraldemanden giftes, og saa spurgte han

mig, om jeg vilde køre ud med Skraldevognen om Natten, sammen med Niels, han ha'de faaet Lov a' Politiet til at køre ud om Natten; for jeg ska' ha' Bryllup om Aftenen, sa' han, og saa vil jeg ha' Ro og Fred og ikke op Klokken fire om Morgen.

Ja, la' gaa med det, sa' jeg, og jeg sa' til min anden Bro'er, som nu er død og borte: Du ka' ta' med — sammen med den faste Mand naturligvis — og vi ha'de en Flaske Brændevin i Vognen og et Par Flasker Øl, saa der var jo ingen smalle Steder; det fros en 14—16 Grader.

Klokken fire om Morgen, saa har Hønen alligevel ikke ku' nær't sig, saa kom han: Om vi ikke ha'de faaet bestilt mere end de Par Læs?

Mere, sa' jeg, det ka' vel være nok for dig, din lange, skævbenede Dreng, og kom her med Skillingerne!

Ja, en Krone maatte da være nok for det.

1 Krone til 2 Mand, vil du op med halvanden Krone li'e med det samme!

Saa gik vi over i Morgenlyset og købte en Pægl rød Bitter. Han kom, Vognmanden, og vilde ha' Bitter med.

Gaa du og køb dig en Bitter selv, din fattige Mand, du vil file paa halvanden Krone til to Mennesker, og bær du dit Skraldemøg uda' Helvede til — det ene Ord tog jo det andet.

Men bagefter kom min Bro'er og jeg i Tanker paa, at nu trækker han vel Niels a' for den halvanden Krone, han har maattet ud med til os, og la' os før splejse med 25 Øre hver til ham, for han er gift og har Børn, saa ga' vi Niels de 50 Øre. Saa jeg ka' si'e, jeg kendte Niels, og han kendte mig for den, jeg var.

Men Tyveriet, Kristian Hansen!

Det *var* Niels; fjorten Dage efter kom han kørende hjem med Skraldevognen og sku' ind paa Nordvestvej og ha' en lille Genstand, og det var mørkt. Saa ha'de han faaet sig en ny, stiv Pisk, saadan en rigtig Hornbækker, den sad i Skraldevognshylstret, den tog jeg og

satte ind i Porten; det var i en Donner, jeg lavede den, han sad inde i Beværtningen. Men dengang han skulde hjem: Hvor er min Pisk, Død og Pine! — han lovede en lille Dreng 50 Øre, om han ku' skaffe den.

Dengang gik jeg i min Fattigbrænnert helt omme i Blaagaardsgade og svippede med denne Hornbækker ned a' Gaden, og jeg ha'de nok smækket mange baade fine Herrer og Damer med den. Nede i Hans Hansens Kælder ska' jeg ha' falbudt Pysken for en Snaps. Dér tog de mig. Jeg forklarede paa Stationen, at jeg ha'de fundet Pysken. Oppe i Retten forklarede jeg, at jeg ha'de gjort det uda' Løjer og vilde ha' Sjøv med Niels. Det var for den professoriske Assessor Knudsen, som nu er Borgmester ovre paa Fyen. Jeg sad i sytten Dage og sultede, saa Tarmene nær ha'de skreget Hurra i Livet paa en. Saa la' fem være li'e, tænkte jeg, saa har jeg ta'et den for at beholde 'en! — Det b'e 20 Dage.

De skulde have hørt paa, hvad Skolelæreren sagde til Dem i sin Tid, Kristian Hansen.

Hva' for en Skolelærer? Ham paa Vridsløse?

Var dér ogsaa én?

Der er baade en Skolelærer og en Overlærer, véd De ikke det? 1 Time i Ugen har vi Læsning og 1 Time Skrivning og 1 Time Skønskrivning, de kalder, og saa 1 Time oppe hos Overlæreren, han bare fortæller Historier fra fremmede Lande a'. Hver Søndag er vi saa i Kirke; det er altid lidt Adsprelse, altsammen . . .

Jamen, jeg tænkte slet ikke paa Vridsløse, jeg mente Skolelæreren fra Tjenesten, ham der vilde have Dem til at blive Goodtemplar. Saa kunde De maaske nu have siddet godt i det og været gift og hjemfaren.

Kristian rystede lidt paa Hovedet: Min Bro'er, han er ringforlovet, det har han været i fire Aar. Han er fast Mand oppe

hos Gaardskarlen i Stjernen paa Vester-gade, han skær' Ho'de og Ben a' alle Svinene, Bønderne kommer ind med, og han trækker Vognene til og fra Torvet med Kroppene i. Det ka' for Resten godt være, han osse er gift med, det kender jeg ikke. Men jeg har nu altid ta'et mit ude paa Landet, naar jeg ha'de Høst-arbejde om Sommeren; dér er Piger nok, i Dag en og i Morgen to. Paa Landet, det maa være en daarlig Karl, vil jeg si'e, og ikke ka' faa fat i et Pige-barn.

Og der var aldrig nogen af dem, som vilde ringforloves?

Kristian saà ud, som om han betænkte sig lidt, men saa sagde han: Jo, herude i Ledøje tjente jeg sammen med en Pige, hun hedder Ingeborg. Hun kom ud i Marken til mig, jeg passede Kre'turet. Hun kom og vilde ha' Nødder hos mig, sa' hun; det var saadan i A'gust Maaned, hvor vi begynder a' ha' Nødder. Og jeg ku' jo osse træffe a' ha' no'en Nødder til hende. Men saa ka' man jo nemt være

uheldig, saa en Dag gik jeg ind til Forvalteren og fik min Bog og mine Penge, saa rejste jeg til Kalundborg.

Siden efter, dengang jeg stod i fast Arbejde paa Jernbanestationen i Gentofte, saa b'e vi enige om, at vi splejsede, hele vores Sjak, til et Køretøj til Bakken Sct. Hans Nat, vi sku' ha'et hele Natten og den næste Dag med, det kostede 50 Kroner, og vi købte tre Ottinger bajersk Øl; halv fulde var vi naturligvis i Forvejen paa en Lørdag Aften. Saa den næste Morgen kom vi ned paa Constantia og sku' spise Frokost i Rejsestalden, og der var en lille Opvartningsjomfru.

Goddag, Kresjan, sa' hun. — Det var Ingeborg.

Saa gik jeg jo lidt til Sides i Skoven med hende.

Du ha'de ikke behøvet at rejse for min Skyld, sa' hun, for jeg vilde ikke gjort dig no'et ondt.

Nej, men nu var'et jo, at der var no'et Arbejde nede ved Kalundborg.

Ja, det ka' nu være lige meget, men du ku' godt være b'een, sa' hun, og er du ikke trængende for no'et?

Jo, det ka' jeg godt si'e, jeg er, hvis du har no'et, du ka' undvære, og det er bare mine Kammerater og har ta'et mig med i Skoven og gi'et mig en Klud hist og en Klud her — jeg maatte jo smykke den lidt ud og gi' en Undskyldning — — saa stak hun mig 10 Kroner.

Og sku' du komme til at trænge for no'et, saa kom du bare til mig, sa' hun.

Jamen hør, Kristian Hansen, hende synes jeg virkelig, De skulde have holdt Dem til. Det maa dog have været en rigtig rar Pige. Men De mente maaske, det vilde blive for bundet med Ægtestanden?

Ja, det b'ier 'et jo nemt, og det er ikke heldigt, hvor at Madammen, hun bær' Bukserne. Som nu her i Fredags, jeg kom gaaende ude i Knudsgade, saa mødte jeg en Madam Peddersen, hun er gift til en Skomager Peddersen, jeg kender fra

gammel Tid a', han har været et Par Vendinger paa La'egaarden. . . .

Naa saaledes!

Ja, Porten derude, den staar aaben for enhver. Men han gik sin Vej igen, som saa mange andre, og han be' gift. Og kom med ind, sagde Konen, og ta' og hold min Mand med Sludder, han sidder og keder sig. Nu holder jeg ikke a' a' gaa ind hos Folk, uden jeg har et Par Øre i Lommen, men jeg hade osse 65 Øre den Dag, og jeg sa' til Konen, om en af hendes smaa Piger maatte gaa et lille Ærinde i Byen for mig. — Jo, det var der ikke no'et i Vejen for, jeg ga' hende Penge til en Pægl Brændevin og en Flaske Øl, for man maatte jo ha' lidt a' opholde Manden med. Og værs'go', Madam, sa' jeg, dér har De 25 Øre til og ka' købe Dem til en Kop Kaffe med Brød til. Men saa har jeg lige faaet skænket mig en Snaps og ska' til at byde Peddersen en med, saa kommer hun flintrende: Her ska' ingen Drikkehus være

og ingen Drankerhus, og hvis a' du drikker en Snaps, sa' hun over i Sofaen til Peddersen, saa ska' du straks komme over paa La'egaarden, hvor du er kommen fra.

Kristian gjorde en stærkt dramatisk Pavse.

Og Peddersen, fortsatte han, tror De, han sa' mere end som den Stol derhenne i Hjørnet, eller som jeg vil si'e et Blad Papir — Kristians Øjne svævede hen over alle Papirerne paa mit Skrivebord — men saa reiste jeg mig osse: Og maa jeg spørge Dem, Madam, jeg har jo gi't Dem 25 Øre til Kaffe med Brød til ....

Ja, det nægtede hun ikke for . . .

Og De sa' selv til mig, om jeg vilde komme ind, for Deres Mand han kedede sig, saa synes jeg nok, at fordi Deres Mand ikke ka' interessere sig for at drikke en Kop Kaffe med Brød til, men han vil ha' sig en lille Snaps, saa behøver De ikke at si'e, det er et Drankerhus og et Drikkehus. Jeg ska' nok forlade Deres Lejlighed, Madam, men De er en meget

daarlig Kone, og hvis jeg var Deres Mand, ku' De kige efter mine Penge, saa sku' De faa Lov at sidde med hele Sylten. — Jeg gik min Vej, og meget før saa tæller jeg den under aaben Himmel, end jeg bor i en To-Værelsers Lejlighed paa den Maade . . . Næ, véd De hva' jeg har tænkt paa og tænker meget paa, at naar jeg ka' ha' samlet lidt til Side, og jeg ku' faa løsnet mine Lærsko ind, saa vil jeg gaa til Tyskland. Der maa være meget Arbejde . . .

Ja, tror De egentlig det?

Jo, naar man ka' sprekke med dem. Og man rejser meget bedre i Tyskland end som i hele Danmark. Her forlanger de baade 4 og 5 Kroner; naar man først er inde i Tyskland, saa kommer bare Gendarmen:

Sünd Se Reiserender?

Jawoll, ick bün Smidgesell.

Hebbt Se Papiere?

Jawoll!

Wo wollen Se hin?

Nah Lütjenburg.

Hebbt Se Reisegelder?

Ick hebb woll en sösstig-sävntig Pennig.

Na, reisen Se man los, aber betteln Se man nick. Saa truer de med Fingrene. Men de er meget skikkeligere end her i Danmark, jeg har ha't 90 Dage for Borgmesteren nede i Køge, bare for en To-Øre.

Det er svært, saa De altid er uheldig, Kristian Hansen.

Jamen, det er Sandhed; jeg ha'de li'e været inde hos en Smedemester, dér fik jeg 35 Øre i Geskænk, han ha'de ingen Arbejde, saa gik jeg op til en Gaard og Konen stegte Pandekager, og hun ga' mig et helt Skud Pandekager, og dem tog jeg saa med mig og gik ud paa Landevejen. Dér gik en gammel Mand, han gik med en Vogn og ha'de Hvedebrø' i, og der var en Hund for; han var no'et apopleks paa det ene Ben, saa han ku' ikke andet end gaa rundt med saadan Hvedebrødder.

Og Goddag, Kammerat, sa' jeg, ka' du skaffe en Snaps, saa ka' jeg gi' Mid-dagsmad — for jeg ha'de jo disse herne Pandekager i Papir.

Ja, la' gaa med det, sa' han, — for en Rejsende, han er jo altid med paa Slaget.

Han fik fat i no'et Brændevin i en Forbrugsforening, og vi satte os i Grøften og spiste og drak; jeg sad li'e op og ned a' Grøftekantten, saa kommer Betjenten. Og jeg maatte følge med, jeg ha'de vist betlet.

Men det gik godt; alle Gaardene, vi var i, saa sa'e de allesammen, de ha'de aldrig set mig før, jeg blinkede jo til dem; og den allersidste Gaard i hele Byen, der siger Konen: Nej, jeg kender ikke den Mand. Men saa gaar der en lille Dreng paa Gulvet: Jo, Mo'er, han fik 2 Øre af dig i Formiddags.

Det b'e 90 Dage, jeg ha'de jo en Strafferegister i Forvejen. Og Borgmesterten, han vilde først ikke lave dem om til Vand og Brød, men jeg fik ham til'et

alligevel, det b'e 15 Dage, saa ku' jeg komme ud til Høstarbejde. — Saadan er de ikke i Tyskland, de første 3 Gange: 2 Dage og saa Porten op og de ka' gaa hvor de vil, saa b'ier 'et 3 Dage og saa 5 Dage og 14 Dage og 3 Maaneder til 2 Aar, men saa ska' de ha' været paa'en mangfoldige Gange. Det har jeg hørt a' Arbejdskolleger i Tyskland, jeg har ikke betlet saa meget som en Pfenningstykke selv nede i hele Tyskland. Det er Sandhed.

Ja, ja, Kristian Hansen, lad os tale om den Tysklandsrejse, naar De møder med Skoene paa og lidt Penge i Lommen.

Javel. Det ka' være rigtig. Nu har jeg osse en rigtig god Fortrøstning.

Og med den gik han.

IV.

Det varede temmelig mange Dage, inden jeg saà Kresjan Vesterbro igen, og da han atter traadte ind ad min Dør, havde han Blus paa en Cigar og var fuld.

Han opfattede mit første Blik hen over ham meget rigtigt.

Jeg har alt Tøjet paa, Herre, jeg har faaet heroppe.

Stemmen var dygtigt tyk, og han stod foran mig med en unaturligt god Holdning, der hurtigt gav sig til at vakle.

Sæt Dem ned!

Hans: Javel! faldt sammen med det lille Bums, da han noget brat kom ned paa Stolen.

Han famlede lidt med at faa Cigaren lagt fra sig, saa fortsatte han en Kende besværligt: Jeg er ikke af dem, for det de faar en lille Hjælp med Tøj, saa: der

er straks en Daler a' lave paa den og la' os gaa hen og stampe det, la' os drikke hele Svarten op; nej holdt, det er forkert, det er bar' Løgn, si'er jeg, og Træskoerne, jeg fik heroppe, de er paa paalidelige Steder, de staar hjemme hos min gamle Mo'er. Jeg tog bare disse herne Listesko paa i Aften, det er saa snildt at smide dem paa Benene, saa løber man lidt lettere, jeg har købt dem for mine egne Penge, dengang jeg fik Afregning a' Mursvenden.

Ja, det er godt, sagde jeg i en streng Tone.

Jeg sprank a' Sted, li'saa hastig jeg kunde . . . De ha'de jo ha't Bud efter mig hjemme hos min gamle Mo'er . . .

Der indtraadte en pinlig Pavse.

De længtes nok efter mig, kom det derpaa, dygtig usikkert.

Kresjan Vesterbro saà fra mig over mod Vinduerne og tilbage til mig igen, bestandig lige hed i Ansigtet og med be-

tydeligt opspærrede Øjne, der skulde klare
baade for Synet og Forstanden.

Jeg be'r meget undskyldte, sagde han
omsider, med rigelige Mellemrum imellem
Ordene, hvis at jeg . . . i Aften maaske
. . . er en . . . ganske lille Smule be-
skænket . . .

Jeg maatte le højt. Øjeblikkelig lo han
med, uvilkaarligt, uimodstaaeligt. Det
klukkede helt i ham, og han gav sig til
at slaa med Fingrene, som om han havde
brændt dem. Uh, uh, pustede han og kro-
gede sig helt lille, den har været gal, min
gamle Mo'er i Gaar Aftes: Se nu og skrub
hen i Re'en, dit Spektakel!

Javel Mutter, jeg har naturligvis faaet
en lille en for meget, men jeg ka' da
ordne mig.

Ja, du er rigtignok en køn Soldat, se
du nu og skrub i Seng, dit fulde Svin!

Saa turde jeg ikke si'e mere, jeg ku'
nær faaet no'en ned a' Nakken, for hun
er 69 Aar, den gamle, men det er en rap

lille Kælling; hun er stramsnudet, naar hun begynder; hun er ikke bange for a' ta' Gulvskruppen, og saa sla'r hun . . . Jeg ska' gi' dig, din Laband; hvis du ikke gaar hen og lægger dig, saa ska' jeg konfirmere dig!

La' vær' a' sla', Mutter, min Ryg, jeg har saa ondt i Ryggen, aa la' vær' . . .

Uh, hvor du sku' ha' Tæ'sk! —

Men i Morges saa var hun go' igen: Naa Kresjan, hvordan staar det til med dit Humør? Ka' jeg tigge 25 Øre hos dig til Kaffe? Du var fuld i Gaar, saa du har vel ikke no'et.

Men jeg ha'de 28 Øre, og jeg har aldrig ku' li'et, at den gamle sku' gaa paa Arbejde med et Stykke bart Smørrebrød, det ka' hun ikke være bekendt for de andre Fruentimmer. Saa køb du dig osse et lille Stykke kogt Menisterpølse, sa' jeg.

Kresjan Vesterbro vidskede engang imellem hen over Panden for Varme, men ellers begyndte hans Tale at blive noget mindre tyk og gik helt flydende.

Selv spiser jeg ikke no'et i denne Tid, blev han ved, jeg har spist et halvt Stykke Mad i Dag; der var nær trekvart Tomme tykt med Smør paa, og jeg ha'de endda travlt med a' faa'et ned. Alt hva' der hedder varmt, det ka' jeg faa ned, men ikke hva' der hedder kold Mad — saa længe jeg bi'er her i Landet.

De skulde hellere sige: saa længe jeg drikker Brændevin fra Morgen til Aften. For det er jo det, De er begyndt med igen.

Kresjan Vesterbro gav et kort Snøft fra sig: Javel! — Jeg har drukket ikke saa ganske lidt med Brændevin i den sidste Tid, det har jeg. Men det ka' ikke b'ie anderledes — — saalænge jeg b'ier her i Landet.

Hvad er det for noget Snak med saa længe De bliver her i Landet! . . . Brug Deres Penge til Mad i Stedet for til Brændevin, og saa naar De ikke har Arbejde . . .

Kristian afbrød mig med en lidt belærende Røst, der øjensynlig blev noget

højere og stærkere end beregnet: ... saa ka' man altid bedre faa en Hivert; men kommer De til en Kammerat og be'r om Mad, saa si'er de, det er Luksus.

Han tav et Øjeblik og rejste sig op, endnu med nogen Besvær, men Rusen var dog aabenbart ved at fortage sig noget; han stod nu ret sikkert paa Benene og strakte den ene Haand, med Fingrene krogede op efter, frem imod mig. Jeg saå ned mod nogle tykke, underligt teglrøde Fingerspidser.

Jeg vilde bare vise Dem, at jeg har Arbejde. Jeg har slidt Blommen i Stykker paa alle fire Fingre, men det er naar man har saadan Kuske og de forstaar ikke at ta' rigtig mod Stenene, de *trækker* dem for meget. Jeg har været med a' losse over 40,000 Mursten i Dag; der kom lige en Vogn til Fyraften og skulde ha' Læs. Det var osse derfor, jeg kom saa sent herop; saa ska' vi først køre Brokkerne sammen, og saa ska' der splej-ses til Brændevin og Øl . . .

Nu mente jeg, at jeg kunde slaa moraliserende ned paa Kristian: Ja, der har vi det: saa ska' der splejses til Brændevin og Øl.

Den anden saà en Smule paa mig: Jo, men naar a' nu man ska' ha' sit Forskud hos Formanden. Og det er inde paa en Beværtning, sagde han med en Fagmands Sikkerhed.

Ja, hvad saa?

Man ka' ikke komme paa en Beværtning uden at nyde no'et, og naar a' den ene kommer, saa kommer den anden, og saa si'er de: Naa, Kresjan, hvordan staar 'et til med din Godgørenhed, jeg har ikke set, din Skorsten har røget paa en længere Tid.

Ja, jeg har 5 Øre.

Det har jeg osse, saa det ka' b'ie til en Pægl.

Men saa ska' vi ha' en Flaske Øl, ka' Du gi' en Flaske Øl?

Det er en Umulighed, for jeg ska' ha' begravet min Datter.

Naa, la' mig saa ta' og skrive mig a' for 50 Øre, det er til Hjælp til din Begravelse.—Jeg har la't mig skrive a' for 50 Øre til en Krans, og Folkene, som der har arbejdet derude Aar ud og Aar ind, de rev dem for a' gi' 25 Øre. Men jeg har Lyst til a' gi' hva jeg vil, jeg er ikke a' den Slags Folk. Jeg si'er: Skriv mig a' for 50 Øre! og dermed saa er det Bal forbi. De andre, de staar i fast Arbejde og saa spyt mig li'e i Øjnene, om de ikke si'er til mig: Ka' du klare for en Flaske Øl? Jeg har nu for Resten aldrig holdt mig tilbage med saadan no'et, derfor er man en Smule letsindig, og naar man saa har ventet en Time og mer, og Formanden kommer med Pengene, saa er de klodset op iforvejen hos Beværtningsmanden. —

Hør nu engang et fornuftigt Ord, Kristian Hansen, hvad kunde det egentligt gavne, om man hjalp Dem til at komme over til Tyskland! Paa otte Dage fik De Dem jo Kammerater dernede ligesom her.

I Tyskland — næ, det ka' jeg aldrig faa, for De maa huske paa, jeg er født paa Vesterbro, og alle de Bøller, der er til paa hele Vesterbro og Nørrebro med, dem kender jeg, og Beværtningerne. Og dér kommer Kresjan Vesterbro! Nu ska'et være en lille gemytlig én; der er altid Humør! Saa skidt være me'et, si'er jeg, la' os faa en lille en for Kongen og Fædrelandet! Men saadan ka'et aldrig gaa i Tyskland. Dér ka' jeg bedder sidde og spare mine Penge, for jeg ka' heller ikke saa rigtig udtale min Mening paa tysk, ska' jeg si'e Dem, som paa dansk, saa er'et ikke saa opfordrende . . . Jamen er det ikke sandt?

Jeg sagde endnu ikke noget.

Og saa det tyske Brændevin, det er Kartoffelbrændevin, man ka' drikke en hel Spand fuld a'et; det er dette Sukkerbrændevin, det er no'et a' det værste, jeg ka' faa fat i, det holder jeg slet ikke a' . . .

Han saà afventende over paa mig, men saa blev han ved: Jeg holder mig til en

Slags, en regulært dansk Kornsnaps, som holder 8 Grader; fuselfrit og saadan no'et, Akkevit, det drikker jeg slet ikke. Naar man drikker saadan en Snaps, det er li'som med det tyske Brændevin, saa puster'et helt ud igennem Næsen, Dunsterne . . .

Jeg tav vedblivende.

Saa tav han ogsaa; men lidt efter sagde han bestemt: Jeg *ka'* ikke b'ie her i Landet, og med et begyndte Manden at snøfte og græde.

Lad nu være med det Tuder. Det er jo Brændevinsgraad.

Vandet blev ved at løbe ham ned ad Kinderne: Javell! Det *ka'* jo godt være. — Men jeg *ka'* ikke b'ie her i Landet.

Aa, De er jo tosset; saa maa der være et og andet særligt i Vejen. Har De lavet noget?

Lavet? Ikke mere end bag paa min Haand.

Ja, hvad er der da?

Kristian sad vedblivende og græd. Han tørrede slet ikke Vandet af Kinderne:

Naa, der var saamænd ikke no'et videre . . . . Han snøftede stærkt og efter et lille Ophold kom det: Jeg ska' si'e Dem no'et, jeg har ha't en Tøs, og hun har svigtet mig; det var endda en Gaardmandsdatter.

Uh, hvor De er fuld i Aften, Kristian Hansen!

Kristian blev ganske roligt ved at smaa-græde og snøfte: Ja, det ka' godt være; jeg véd dog ellers alt, hva' jeg si'er. Men saa er'et jo fulde Folk, man ska' høre Sandheden a', si'er man for et gammelt Ord. Det sa' jeg osse til hende i Gaar Aftes igen . . . .

Det er da vel ikke hende, De kendte ude fra Ledøje?

Jo, det er'et, nu tjener hun i Stegeforretningen omme i Svendsgade, jeg har da kendt hende snart i 4 Aar . . .

Det var hende, som stak Dem de 10 Kroner ude paa Constantia?

Kristian holdt lige paa en Gang op med at græde, han vendte sig lige om

imod mig: Javel. Men hun har ikke ha't
no'en Rettigheder over mig efter den
Tid med Penge udentagen meget sjel-
dent . . . . meget lidt . . . . men jeg har
elsket Pigen, saa ka'et vel være nok.
Men der er naturligvis en og anden og
har faaet smidt sig ind dér, mens jeg var
ude a' afsondre de Par Bøder . . . .

Naa, det har De ogsaa været!

Jo, det var den fra Rejsegildet i Valby
og saa 10 Kroner fra en Dag, jeg faldt
og fordrejede min Fod omme i Isted-
gade; jeg var li'saa ædru, som jeg sidder
her.

Dog ikke mere.

Jamen, jeg er ikke fuld mer nu; den er
gaaet over, fra jeg kom.

I mit stille Sind maatte jeg give Man-
den Ret, han var ubetinget bleven ædru.

Den Dag kom jeg bare fra mit Arbejde
med en lille Byrde Brænde, jeg ha'de jo
nok drukket no'et, men til jeg faldt og
fordrejede min Fod, saa gik jeg rigtig
godt og regulært, men saa ku' jeg ikke

klare mig op igen selv. Og Assessoren han sa', at naar jeg ikke ha'de no'en Lægeattest, saa ku' han ikke lav'et, uden at det kom sig til en beruset Tilstand paa offentlig Gade. Den fattige Mand han faar aldrig Ret, naar at han først har været straffet en Gang. Hvis jeg bare til et lille Eksempel har gaaet hen til en bedre Mand og har betlet paa Gaden, og han melder mig, og der er ingen Vidner, for én Mand kan ikke afgøre sin Ed, der ska' helst være to, men det ka' alligevel ikke nytte, om jeg si'er, det er Løgn 10 Gange, jeg b'ier straffet. Jeg er for godt kendt. Det sa' jeg osse til hende forleden, da hun blæste op med at jeg be' anholdt og straffet og alt det, at det er fordi jeg er for godt kendt; man er b'een for populær.

Ja, Kristian Hansen, det kan vistnok være meget rigtigt, men det er da heller ikke behageligt for saadan et stakkels Pigebarn.

Hva' rager mine Straffe hende? Jeg har aldrig lavet no'et med hende. Jeg har elsket hende, det maa vel ka' være nok. Men jeg har heller aldrig drukket saa meget Brændevin som efter det, at hun sa' til mig, at nu sku' jeg ikke komme mer. For det er saa harmfuldt a' b'ie stukket i Næsen a' saadan en. Naar man ikke ka' b'ie ekstemeret for go' nok a' et Pige-barn! Men b'i fra mig a', det sa' jeg osse, jeg vil ikke se dig for mine Øjne, det var i Gaar Aftes, saa mødte jeg hende paa Gaden, og hun vilde si'e Godaften, men hvis du taler til mig igen, sa la'r jeg dig anholde. Saa begyndte hun at flæbe. Gaa væk med dig, sa' jeg, og der er Piger nok i Byen. Og om osse jeg har saa mange Straffe, som du si'er, saa ka' jeg maaske nok komme saa meget op, at jeg ka' faa en Daler i Lommen og gaa ned paa Vesterbrogade og faa mig saadan en Skøjte fat, lignende som dig. Og naar du smækker dig rundt i Gaderne, baade ved Nat og ved Dag, naar bare du ka'

komme til'et, saa ka' jeg vel osse nok faa mig en anden Pige. — Det var nu mere saadan en Formular, det var bare no'et, jeg sa', for a' gøre hende gal, for hun er ellers en ordentlig Pige, men uh, hvor *b'e* hun gal! Vi stod li'e paa Flisen foran Stegeforretningen, og Fraaden den stod hende ud a' Munden a' Galle, Haarene, de rejste dem li'e paa Ho'det, hun faldt om for mig paa Gaden, hun fik Krampe. Men saa da hun kom til sig selv: Din Løgner, din Laband, dit fulde Dyr! Uh, hvor *var* hun gal! Og gaa du bare hen og ta' dig en anden, sa' jeg, med no'en fler' Knapper, men i hvert Tilfælde, nu har jeg hjulpet dig, over det at du ikke skulde ligge her paa Gaden og flyde. — Jeg ha'de ellers nok med at komme fra hende a', for hun begyndte at rive i Trøjen paa mig, der b'e et helt offentligt Gadeopløb, men jeg stak a' og om i Istedgade. Dér gik jeg ned i en lille Beværtning. Manden og Konen, de sad selv dernede, saa fik vi en lille en.

Jeg ha'de nær gjort Kællingen helt skrup-
tosset, for nu var jeg kommet i det rigtige
Sludrehumør. Jeg forklarede hende en hel
Scene paa Røvermanér, jeg ha'de rejst
og været Sømand og Fyrbøder, og hun
ku' godt faa a' vide alt hva' som gik for
sig i Australien, og jeg ha'de været Taar-
nespidserforylder, jeg ha'de været 1700
Alen oppe og forgyldte et Taarn.

Gud, b'e De ikke svimmel? sa' hun.

Svimmel, naar man er Taarnespidser-
forylder, og naar man har rejst saa me-
get som mig. De maatte være tilfreds,
om de ha'de en Mand, der ha'de rejst
saa meget som mig.

Ja, saa maa vi jo ha' en Genstand til.

Det maa vi, og jeg ka' heller ikke taale
a' se, I to ska' sidde dér og kæbe den
alene.

Saa gik den videre, jeg ha'de været
med en Skonnertbrig, og den forliste med
Mand og Mus, og jeg ha'de faaet klam-
ret mig til en Petroleumstønde, og jeg
laa 17 Døgn i Søen og svømmede paa

den, og jeg var næsten li'e ved og sku' ha' naglet Fingrene fast til Tønden for at ku' udholde det.

Nej, men hvor *har* De osse kunnet udholde det! Ha'de det været min Mand, saa ha'de han saamænd været død for lang Tid siden.

Jamen det er naar man er a' de rigtige Kærner.

Men saa sa' Manden: Du sidder jo her og gør min Kælling helt skruptosset.

Ja, sa' jeg, man er jo skaaren for Tungebaandet for og ka' tale me'et, men jeg kommer ikke længere, end som jeg ska'. Og hvis det ha'de været dig, og du var gaaet hen og kradset a', saa ha'de jeg købt 3 grønne Kranse til en Skilling, saa ha'de du dog faaet Krans.

Ja, han syntes nu nok, jeg holdt tem'lig meget a' a' sidde og holde Grin med andre, fremmede Kvinder.

Jamen saa ka' du jo gaa, sa' jeg, og smide dig ind til min, den gamle derhjemme, saa b'ier jeg her, og naar du

er paa Arbejde om Formiddag'en, saa ska' jeg nok gaa op her lidt til din Kælling.

Ja, han holdt ikke a' mit Besøg, og om jeg ikke vilde se a' ta' og gaa min Vej me' det samme.

Naa, ka' man nu ikke bruge et Plasér-ord! Men saa gaar jeg. Jeg skylder Dem vist ikke no'et.

Nej Gudbevares, al Ære og Respekt for det! De skylder mig rigtignok ikke no'et.

Naa, men la' os saa faa en lille en til, for vi ka' jo ikke halte paa ét Ben.

Saa satte vi os ned igen, og saa fik vi en lille en til, og saa b'e jeg smækfuld. —

Kristian lo først lidt, men saa sagde han paa en Gang: Men det ka' ikke b'ie ved at gaa, saa længe jeg b'ier her i Landet. . . . Nu ska' jeg ikke komme igen i Morgen, sa' Formanden, for der be' ikke no'et, og jeg er nu a' den Tanke, at der b'ier ikke no'et Arbejde for mig mere . . .

Han sad lidt og tyggede paa det, jeg vilde netop til at gøre et Spørgsmaal;

men inden jeg fik begyndt, kom det: Ja, Dem ka' jeg jo godt si'e det til, for man ska' jo aldrig være hemmelighedsfuld, men det er snart li'emeget, hvor a' jeg gaar hen og vil ha' lidt ordentligt Arbejde og som man ku' komme hjem med Pengene fra, saa si'er de li'som hende, Tøsen, . . . man har været for meget straffet. Og min gamle Kammerat, jeg har arbejdet sammen med ham i tre Aar, og jeg har hjulpet ham mange Gange med et Stykke Mad, men nu er han Formand ved den nye Jernbanestation, de laver.

Og det ka' ikke nytte, du kommer mere, Kresjan, sa' han, for jeg ka' ikke være dig bekendt.

Ja, naar du ikke ka' være mig bekendt, Hans Jensen, saa maa jeg jo gaa min Vej igen, men jeg har da ellers udstaaet min Straf, og saa maa de ikke si'e det til en, det er der Straf for . . .

Ja, det ka' jo godt ha' sin Rimelighed, sa' han, al Ære og Respekt for det, men du ka' komme til at hør'et alligevel, og

de vil nu ikke arbejde sammen med dig. Saa ga' han mig 10 Øre til en Pægl Brændevin. . . . Men derfor er'et osse, at jeg har tænkt saa meget over, at i Tyskland, dér har jeg aldrig forset mig . . . naar bare jeg ku' faa fat i de Lærsko . . . . .

Kristian Hansen, De er et stort Bæst i mange Maader, men nu skal jeg give Dem den Tjans; jeg skal sende Dem til Tyskland; der gaar en Baad til Lybæk i over Morgen . . .

Det er de svenske Baade, faldt han øjeblikkelig ind, det er 6 Kroner . . .

Naa, og Læ'rskoene, dem skal jeg nok klare.

Ja, de staar for 4, nu er'et jo nok løbet paa til 5, men jeg har Sedlen . . .

Saa maa De jo ogsaa ha' lidt Penge til at komme ind i Tyskland med.

Ja, og saa ska' jeg ha' en Vandrebog, den ska' jeg selv klare, den koster 25 Øre. De har mig i Akterne deroppe, jeg har jo ha't Vandrebog før fra dem a'.

Jeg ha'de Vandrebog, dengang a' vi fik Gendarmerne i Landet, la' mig se, det var i 84, og de gik a' igen — det var dengang der var Pest i Svinene ude paa Lossepladserne, ka' De nok huske . . .

Godt, saa stiller De udenfor Dampskibskontoret i Amaliegade Klokken 4 præcise med hvad De kan samle til Rejsen af Klæder og Penge, ædru . . .

Javell

Og barberet.

Der gled et stort Smil hen over Kristians Ansigt: Den har jeg sat og ventet paa, hele Aftenen, med Barberingen, for det ser jo ud, som om man ikke var renvasket. Men det er jeg . . .

. . . det er jo det, sagde han, da han stod og skulde ud ad Døren, at naar jeg først er i Tyskland, saa er jeg en fri Mand, det er bestemt. Saa er jeg li'saa fri som hele Kejseren af Tyskland, ka' jeg godt si'e; nu ska' jeg bare huske a' melde Afgang til Protokollen oppe paa Kam'ret i Morgen Formiddag Klokken halv ti.

V

To Dage efter kom Kresjan Vesterbro til den fastsatte Tid ganske rigtigt vandrende paa Træskoene ned ad Amalie-gades Fliser. Han var klædt som sædvanlig, i Tøjet, jeg havde givet ham, og med den gamle, bløde Hat paa Hovedet. Kun havde han i Anledning af Rejsen faaet sig et strikket blaat Tørklæde, der var viklet om Halsen og hang frem med lange Ender nedenunder Vesten. Over Skuldren bar han en almindelig Kaffesæk, der var snøret til med et Stykke tykt Sejlgarn.

Han viste mig først omhyggelig Tørklædet: Det har min Søster strukket og foræret mig engang til Julen, ikke sidste Jul, men forrige Jul; den holdt jeg mig jo udenfor. Det har staaet ude for no'en Øre. Og her ska' De se — vi var kommen

ind i Dampskibsselskabets Port, og han lukkede op for Kaffesækken — jeg har da et Par Arbejdsbukser osse, og der er en gammel Jakke efter en Herre til Arbejdstrøje og fire Skjorter med den, jeg har paa, og nu gi'er De mig en Uldtrøje og et Par Strømper . . . og mine Læ'rsko . . .

Saa De er jo godt dækket, Kristian Hansen.

Ja, det er da temmelig godt, synes jeg nok . . .

Og saa er De saa fint barberet!

Ellers ha'de jeg jo slet ikke tur't kommet! Men jeg er da osse ædru. Jeg har været ædru hele i Gaar med.

Vi begyndte at vandre langsomt ned mod Skibet.

Naar jeg nu kommer til Tyskland, sagde han, saa har jeg tænkt paa, det var da Meningen, at jeg vilde sætte en Stopper for alt dette her Drikkeri; véd De hva' der er den eneste Maade, man ka' lave sig en Snaps dernede: De ka' købe

for 5 Pfennig Brændevin a' det, de kalder Brændevin dernede, og saa for 5 Pfennig Rom og det blander De sammen, saa ka' der komme en regulért Snaps ud a'et.

Jo, men det Kunststykke synes jeg ikke, De skulde gøre for tidt.

Næ, det ka' Midlerne jo heller aldrig b'ie til, og deres Sukkervand dernede, det ka' man drikke en Spand a', førend man ka' begynde at b'ie lidt svirende. Men for Resten, saa har jeg ikke Tanke for det, men jeg ska' si'e Dem, at det har jeg nu bestemt, at jeg gaar i Lybæk ned til Fæstemand Schmidt, ham har jeg været hos før, jeg vilde ride Heste ind i Landet til Bønderne, men det b'e nu ikke til no'et dengang, men jeg er en dansk Haandværkssvend og jeg har mine Papirer i Orden, og i det hele ta'et, hvem at der ka' bruge en Fil, en Mejsel . . .

. . . og en Hammer, kunde jeg ikke bare mig for at indskyde.

Javel, fortsatte han, helt troskyldig, han ka' osse altid faa Arbejde — naar der ellers ikke er no'et i Vejen, og i Tyskland, dér kan jeg slaa enhver Mand i Grunden, som at der vil fornærme mig.

Ja, Kristian Hansen, det med at slaa i Grunden, det skulde De nu være lidt forsigtig med; husk paa Historierne her hjemme i gamle Dage.

Jamen det har jo bare været Politierne; den sidste Gang, saa fik jeg 500 Kroner Bøde, Panseren, han *røg* ned i Grunden, men han ha'de sparket til mig først, og jeg ha'de Lov til at ligge og sove, hvor jeg laa, for det var en Arbejdsplads . . .

Vi var imidlertid kommen ud til Skibet.

Her om Bord har jeg nu tænkt mig, sagde Kristian, saa vil jeg straks se a' komme ned paa Fyrpladsen, jeg ku' maaske ta' et lille Nap med dernede og tjene et Par Øre, og jeg ska' jo ikke gi' no'et ud paa Skibet, jeg har to halve Surbrødder med og et Par Æbleskiver henne fra Stegeforretningen . . .

De var maaske alligevel omme at tage Afsked med Pigebarnet?

Næ, dertil har hun sat mig for mange Knuder i Hovedet, men jeg sa' Farvel til min gamle Mo'er, og hun var rigtig fornøjet. Og jeg sa' til hende, at hvis jeg ikke ka' faa no'et a' gøre i Tyskland, saa gaar jeg bare op til Bremerhafen. I Bremerhafen, naar man er Smed og ka' taale Varmen, saa ka' man altid gaa som Fyrbøder over til Ny York, og derfra, saa maa der alle Tider være Ram paa'et.

Ja, Kristian Hansen, jeg har nu her en Konvolut med min Adresse, for jeg vil nok ved Lejlighed høre, hvorledes det gaar Dem.

Jamen saa maa jeg rigtignok bé' meget undskylde, for jeg skriver jo saa daarligt.

Skriv De bare løs!

Ja, jeg ska' jo nok skrive hjem til den gamle, — men som nu jeg vil si'e et Brev til Dem, hvordan' ska' man egentlig indlede saadan et Brev? . . . Gode Ven? — kom det noget nølende.

Ja, skriv De bare: Gode Ven! — Det kan De rolig gøre.

Javel. — Saa sku' De egentlig osse ha' et Prost Nüjohr! til Nytaar, men der ska' jeg nok faa skrevet Konfeluten a' hos Fæstemanden, saa sender jeg et Prost Nüjohr! og bare Kresjan nedenunder, saa gaar'et mig godt . . .

Nu ringede det for anden Gang.

De maa se at komme om Bord!

Farvell sagde Kresjan Vesterbro og gav mig Haanden, ganske ligesom naar han gik fra mig ellers. Og maa jeg takke Dem saa mange Gange! Hvis jeg *nu* ikke ka' klare mig, saa ka' jeg aldrig klare mig, men det tænker jeg da nok, jeg kan — med Guds Hjælp naturligvis; den ska' vi jo altid ta' med i Verden . . .

Han gik over Landgangsbrættet med Sækken paa Nakken. Brættet blev halet væk, Losseporten slaaet i. Endnu en Gang hilste han derude fra, med Hatten i Haanden, og i en svag Mindelse om Soldatertidens samlede Hæle. Saa drejede det

store Skib og gik ud efter under den graa Novemberhimmel, i et graat Vand og for en Damp, der ogsaa blev graa, blot den havde været nogle Øjeblikke ude over Skorstensranden.

Og der fulgte Lybækkerbaaden et stille Ønske for denne ægte danske, erkekøbenhavnske Proletar, i hvis graa Tilværelse der dog for Øjeblikket lyste nogle Blink af Energi og Haab.

Af KARL LARSEN er tidligere
udkommet:

KVINDER — ÆRE; to dramatiske Arbejder.
1889. — EN LATINSKOLEDRENG OG ANDRE
SMAA FORTÆLLINGER. 1889. — DEN BRO-
GEDE BOG. 1891. — CIRKLER. 1893. —
»EJ BLOT TIL LYST«; tre dramatiske Ar-
bejder. 1894. — DOKTOR IX. En Roman.
Andet Oplag. 1896. — LYSTFART. 1896.
UDENFOR RANGKLASSERNE. Andet Oplag.
1896.

SØSTER MARIANNA OG HENDES KÆRLIG-
HEDSBREVE. 1896.

DANSK SOLDATERSPROG TIL LANDS OG TIL
VANDS. Andet Oplag. 1896.

UNDER VOR SIDSTE KRIG. Samtidige Dag-
bogsoptegnelser og Breve. 1897.

